

Дванадцять Апостолів Агнця

Скарби уроків
з життя Апостолів

Для дітей віком від 8 років

Звернення до батьків та вчителів

Ми раді представити видання 2015 року *книги «Дванадцять апостолів Агнія»*. Спочатку ця книга про життя та уроки апостолів використовувалася як серія уроків з вивчення Біблії для дітей у районі Коламбуса та в рамках дитячої програми з'їзду дослідників Біблії штатів Індіана та Огайо. Ми молимося, щоб ця ініціатива, спрямована на те, щоб зробити цю працю доступною для більшої кількості дітей, стала для них благословенням і послужила на славу нашого Небесного Отця.

Ми маємо кілька пропозицій, які можуть допомогти вам підвищити цінність цих уроків. Головний акцент у цій книзі робиться не лише на висвітленні подій із життя апостолів, а й на висвітленні різних уроків щодо формування характеру, що відповідають духовному зростанню християнина. Матеріал є *глибоким* і не спрощеним, проте уроки проводилися для дітей віком від восьми років і старше та були добре сприйняті. Діти з нетерпінням слухали історії, і хоча деякі слова та поняття були дещо складними, вони сприймали ці уроки як виклик. Ми заохочували дітей ставити запитання, і, коли це було потрібно, вчитель біблійного класу зупиняв читання, щоб переконатися, що всі все зрозуміли.

Ми хотіли б заохотити батьків і вчителів або самостійно читати уроки вголос, або вибрати дітей, які вміють читати вільно. Це допоможе налагодити хід думок під час пояснення складних понять. Крім того, оскільки багато подій із життя апостолів подано у вигляді дуже стислих підсумків, **цитати з Писання мають вирішальне значення для розуміння уроків**. Якщо є бажання, перегляд книги *«Розширені біблійні коментарі»* дасть додаткові уроки. До вашої інформації: використовуються переклади *«New American Standard»* та *«King James»*, а іноді уривки з Писання перефразовуються для полегшення розуміння.

Ми також радимо батькам, навіть якщо ці уроки вивчаються на заняттях з Біблії, додатково опрацьовувати їх разом із дітьми. Таким чином процес навчання та повага до Біблії повертатимуться до батьків.

Деякі з наведених думок були розроблені на основі різних біблійних словників; однак більшість уроків, показаних на прикладі досвіду апостолів, були взяті з *«Перевидань»*. Хоча статей із *«Перевидань»* використовується більше, ніж зазначено, у випадках, коли може виникнути питання щодо конкретної думки, наводиться посилання.

Комісія з перегляду, до складу якої входять кілька старійшин із багатьох еклесій, надала своє схвалення цих уроків як таких, що гармонують із *посланням про жнива*.

Ми представляємо цю книгу з надією, що наші діти зміцняться для майбутніх часів. Діти — це родючий ґрунт для посіву насіння істини та праведності. Багато з них, можливо, йтимуть рука в руку з Давніми Достойниками, ведучи людство *Шляхом Святості*. Давайте зробимо все, що в наших силах, аби підготувати їх до цього. І якщо Господь покличе їх на службу в тілі Христа, давайте радіти, що ми свідчили їм про Його істину, а Він забезпечив зростання.

З широю християнською любов'ю, ваші брати у Христі,
«Об'єднані дослідники Біблії Центрального
Огайо»

1 серпня 2021 року

© 2021

Опубліковано та розповсюджено
Асоціацією дослідників Біблії Центрального Огайо
Поштова скринька 813
Вестервілль, Огайо 43086-
0813 888-77BIBLE
www.biblestudentkids.com

Більше книг та занять для дітей дивіться на сайті

www.biblestudentkids.com

Вперше опубліковано у 1994 році

Восьме видання • 5 січня 2015 р.

Дванадцять апостолів Агнця

Зміст

Розділ 1	- Дванадцять апостолів Агнця Їхнє покликання та місія Сторінка 1
Розділ 2 5	- Апостол Андрій Сторінка
Розділ 3	- Апостол Петро Під час служіння Ісуса Сторінка 9
Розділ 4	- Апостол Петро Після розп'яття Ісуса Сторінка 15
Розділ 5	- Апостоли Філіп і Натанайл.....Сторінка 21
Розділ 6	- Апостол Яків (брат апостола Івана) Сторінка 25
Розділ 7 31	- Апостол Івана Сторінка
Розділ 8 39	- Апостол Тома.....Сторінка
Розділ 9 45	- Апостол Матвія Сторінка
Розділ 10 -	Апостоли Яків Молодший Юда Тадей та Симон Кананіт Сторінка 51
Розділ 11 —	Апостол Юда Іскаріот Сторінка

Розділ 12 —	Вибір заміни	
	замість зрадника.....	Сторінка
	65	
Розділ 13 —	Апостол Павло	Сторінка
69		
Розділ 14 —	Дванадцять апостолів	
	Їхня місія триває.....	Сторінка
	81	

Дванадцять апостолів Агнця

Дванадцять апостолів Агнця

Їхнє покликання та місія

Слово «апостол» означає *«той, кого послано як послання»*. Отже, апостол — це той, кого обрано й послано з особливою місією як повноважного представника того, хто його послав. На початку свого служіння Ісус шукав дванадцять таких посланців, яких він навчав і готував до того, щоб вони несли його особливе послання Євангелія. Ці дванадцять були: Симон Петро, Андрій, Яків, брат Івана, Іван, Пилип, Натанайл, якого також називали Варфоломієм, Тома, Матвій, Яків Молодший, Юда Тадей, Симон Кананіт та Юда Іскаріот, якого згодом замінив Павло. *Мт. 10:2–5*

Ісус сказав, що Його Небесний Отець направляв і вказував Йому вибрати цих дванадцятьох, і тому Він приділяв велику увагу Своїм найближчим супутникам. Своїм прикладом і настановами Він навчав їх істині та її важливості, як проповідувати її і як жити нею у своєму житті. Ці дванадцять апостолів мали стати особливими свідками гонінь, смерті та воскресіння свого Вчителя, Ісуса. Саме тому їх вважають засновниками та особливими вчителями Євангельської Церкви. *«Я об'явив Твоє ім'я людям [апостолам], яких Ти дав Мені зі світу: вони були Твоїми, і Ти дав їх Мені; і вони зберегли Твоє слово. Тепер вони пізнали, що все, що Ти дав Мені, походить від Тебе; бо Я передав їм слова [вчення], які Ти дав Мені, і вони прийняли їх... Я молюся за них: не за світ молюся, а за тих, кого Ти дав Мені; бо вони Твої... І не молюся за цих*

Дванадцять апостолів Агнца

[Апостолів], але й за тих, хто повірить у Мене через їхнє слово [всю Євангельську Церкву — аж до кінця віку]; щоб усі вони були єдині [у серці, намірі та любові]; як Ти, Отче, у Мені, а Я в Тобі, так і вони нехай будуть єдині в Нас — щоб світ повірив, що Ти

послав мене — [щоб викупити й відновити їх]». Івана 17:6–9, 20 і 21 із цитатою з «Reprint» 1521–1522

Коли Ісус почав шукати своїх дванадцять апостолів, Він не шукав у єврейських синагогах ошатно вбраних, праведних на вигляд книжників та фарисеїв. Ісус не шукав своїх дванадцяти серед багатих правителів та популярних ораторів свого часу. Ні, Ісус шукав дванадцятьох чоловіків, які жили й працювали у найскромніших верствах суспільства. П'ятеро з них були рибалками, один належав до зневажуваних митників, а про професії інших не згадується. *Перевидання 1521* Усі, крім Юди, були з Галілеї, і жоден із перших дванадцяти не мав вищої освіти. *Дії святих апостолів 2:7* Це має нам про щось нагадувати, коли ми дивимося на наших братів. Господь часто використовує найскромніших і найпокірніших братів для здійснення Своїх величних вічних задумів. «...не багато мудрих за тілом, не багато могутніх, не багато знатних покликано... щоб жодна плоть не хвалилася перед Ним». *1 Кор. 1:26-29* Ці дванадцять чоловіків зі скромним становищем були обрані, щоб жити разом із найвеличнішим із усього Божого творіння — Його Єдинородним Сином!

Ісус благословив Своїх апостолів особливими дарами Духа для зцілення хворих. Апостоли могли б використати це духовне багатство для здобуття мирських багатств, як це роблять сьогодні багато так званих проповідників Євангелія. Але ні, вони ніколи не брали плату за свою євангельську працю. Натомість вони вирішили жити скромно, у межах своїх можливостей. Іноді вони виконували різні роботи, щоб мати достатньо матеріальних засобів для того, щоб більше працювати на духовну службу Господа.

Протягом трьох з половиною років Його служіння апостоли жили в дуже тісному спілкуванні з Сином Божим, і все ж вони не зрозуміли Його справжньої місії аж до Його смерті на хресті. Вони вважали, що Ісус прийшов тоді, щоб заснувати земне царство, в якому Ізраїль був би правлячою нацією. Але це було

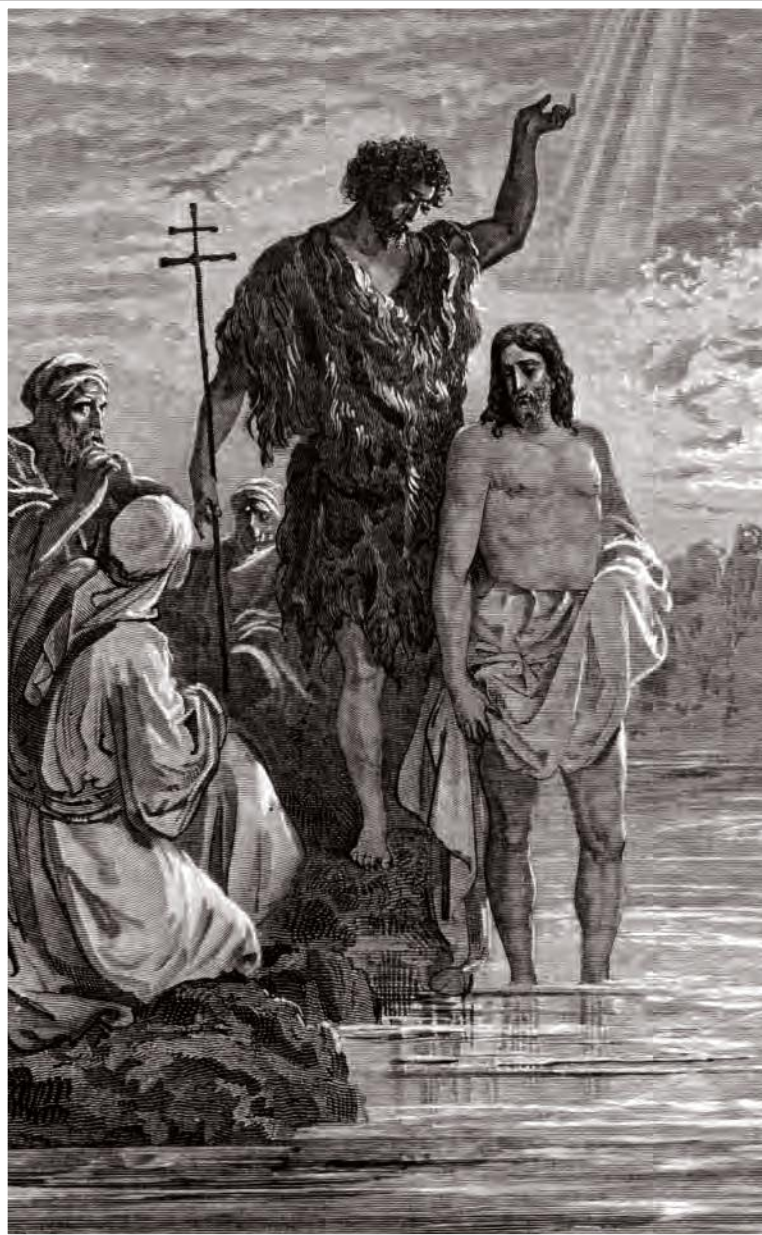
Їхнє покликання та місія

лише частина мети Ісуса, яка мала здійснитися майже через 2 000 років після Його смерті. Ні, Ісус раз по раз намагався пояснити їм, що Він був посланий не для *того*, щоб заснувати тимчасове чи національне царство, а духовне — на небі. Він сказав: «*Моє Царство не з цього світу*» (Ів. 18:36). Лише через 50 днів після воскресіння Ісуса, у день, який називають П'ятидесятницею, Святий Дух Божий зійшов на апостолів, і вони нарешті зрозуміли як місію Ісуса, так і свою власну. Ця місія полягала в тому, щоб покликати народ для Божого імені, заснувавши Церкву віруючих в Ісуса, які відмовляться від усього, щоб йти за Ним. Тоді вони усвідомили, що Ізраїль був лише однією частиною Божого плану, і що всі попередні випробування Ізраїлю були призначені стати вчителем, який приведе їх до Христа. Вони також усвідомили, що Ісус мав померти, щоб сплатити *викуп за гріх Адама — досконале життя за досконале життя*. А, ставши свідками воскресіння свого Господа, вони усвідомили, що буде не лише обіцянка Царства про відновлене досконале життя та все те, що було втрачено через Адама, але й духовне воскресіння всіх, хто віддасть своє життя, щоб бути вірними послідовниками Ісуса протягом Епохи Євангелія. Святий Дух у день П'ятидесятниці також навчив їх, що їхнє послання спричинить великі гоніння на послідовників Ісуса, так само, як це сталося з їхнім Учителем. 2 Тим. 3:12

Саме для виконання цієї місії поширення Євангелія апостоли були послані. Завдяки своїй любові до Бога, Ісуса та своїх братів вони жили, працювали й померли, щоб донести до нас це послання. Як же всім слід любити й поважати їхню ревність за істину! Усі повинні бути дуже вдячні за їхні біблійні послання до Церкви. І всі повинні дякувати Богові за те, що Він дав нам *Дванадцять апостолів Агнця*, які є міцним фундаментом для Церкви. Об. 21:14

Дванадцять апостолів Агнца

І коли Ісус прийняв хрещення, то відразу вийшов із води; і ось, небо відкрилося для Нього, і Він побачив Духа Божого, що спускався, немов голуб, і опускався на Нього; і ось голос із неба, що говорив: «Це є Син Мій Улюблений, у якому Я маю вподобання». Матвія 3:16-17

Апостол Андрій

Андрій, син Йони та Йоанни, походив із Витсаїди в Галілеї. Це був молодий чоловік, який мало цікавився мирськими справами. Хоча за професією він був рибалкою, головним інтересом у його житті був Бог. Він був послідовником Івана Хрестителя в той час, коли Ізраїль очікував на Месію. Іван Хреститель показав Андрію та іншим, хто щиро прагнув праведності, жахливу нечестивість релігійних правителів Ізраїлю. Іван Хреститель був останнім із вірних пророків, які проголошували обіцяного «Царя царів». Завдяки служінню Івана Хрестителя Андрій дедалі більше замислювався над питаннями серця, а не над мирськими справами рибальства. Серце Андрія готувалося до події, яка незабаром мала змінити його життя. Цілком імовірно, що Андрій був свідком хрещення Ісуса Іваном Хрестителя в річці Йордані. *Мт. 3:13-17*

Після хрещення Ісус пішов у пустелю, щоб молитися й побути наодинці з Богом. Це був час, коли Ісус мав отримати від Бога вказівки щодо всього, що йому належало зробити. Дуже ймовірно, що саме тоді Ісус дізнався про вибір дванадцяти апостолів, посланих за особливим провидінням Божим. На шляху назад до Назарету Ісус проходжував повз Івана Хрестителя, який і досі проповідував своїм послідовникам про Царство Боже. Побачивши Ісуса, Іван сказав: «Ось Агнецъ Божий, що бере на себе гріх світу!» (*Ів. 1:29, NAS*)

Ці слова так зворушили серце Андрія, що наступного дня він залишив служіння Івана Хрестителя й почав слідувати за Ісусом. Андрій, ймовірно, був одним із перших, хто свідчив про

Дванадцять апостолів Агнця

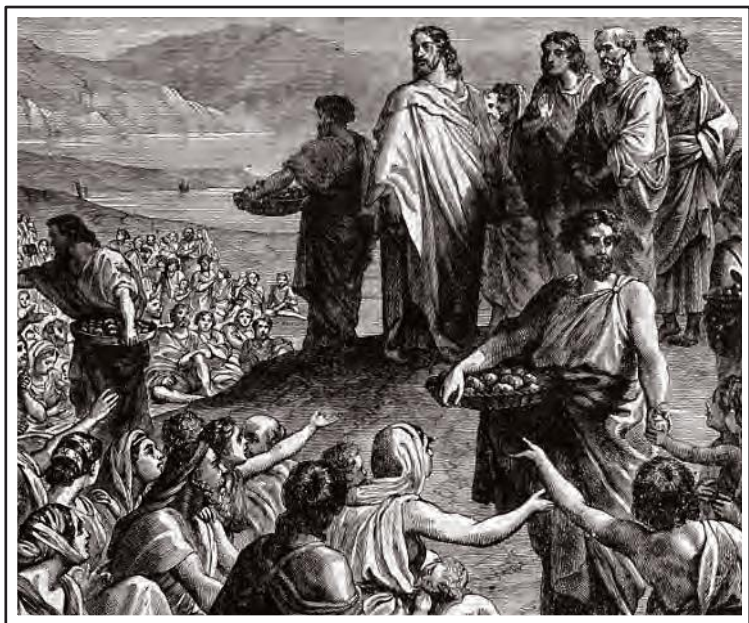
іншим про Ісуса, адже одразу після розмови з Ісусом Андрій побіг шукати свого брата Симона Петра і з радістю сказав: «Симоне, йди! Ми знайшли Месію!» (Івана 1:35 та 40–41). Незабаром після того, як Андрій представив свого брата Петра Ісусу, їх разом з Ісусом запросили на весілля в Кані, де вони стали свідками першого чуда, яке коли-небудь звершив їхній новий Учитель. Івана 2:1-11 Там Ісус перетворив посудини з водою на вино. Для Андрія та Петра це було справжнім дивом, однак лише після того, як вони стали свідками чуда, звершеного спеціально для них, вони продали свій рибальський бізнес і залишили все інше, щоб піти за Ісусом. Андрій, Петро та їхні партнери по рибальському бізнесу не спали всю ніч, ловлячи рибу, але так і не зловили нічого у свої сіті. Наступного дня Ісус сказав їм закинути сіті й спробувати ще раз. На їхнє здивування, вони зловили такий великий улов риби, що їхні човни почали тонути від ваги. Саме це переконало Андрія та Петра, що той чоловік, який проповідував серед них, був гідний їхнього самого життя. Це був чоловік, посланий Богом! Мт. 4:18-22 та Лука 5:1-11

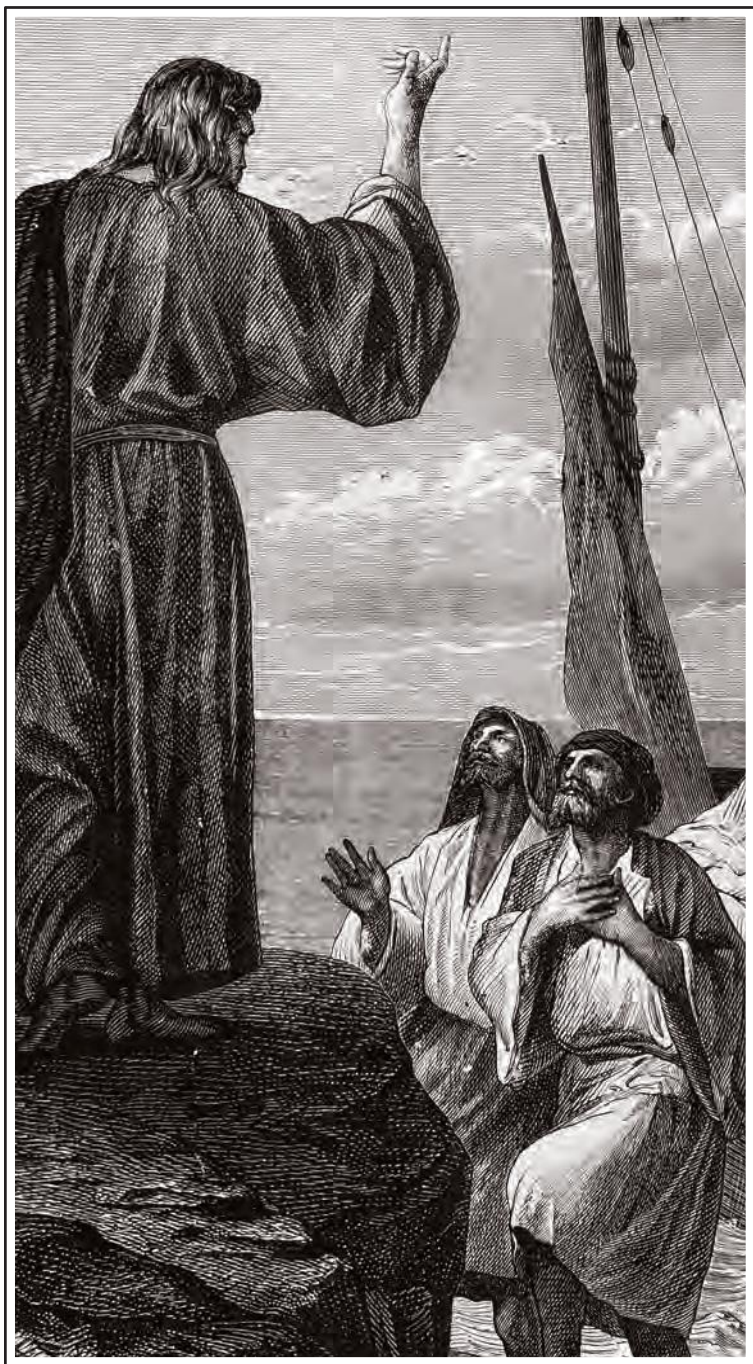

Апостол Андрій

Андрій став свідком ще багатьох чудес та вчень Ісуса і згодом сам творив чудеса. Він був присутній під час нагодування п'яти тисяч людей біля Галілейського моря, де, як згадується, саме він представив Ісусу хлопчика, який мав п'ять хлібів і дві риби. *Ів. 6:1-14* Він також був присутній на Оливній горі, де Петро, Яків, Іван та він ретельно розпитували про майбутнє руйнування Єрусалима та кінець віку. *Марк 13:1-4* Андрій був привілейованим свідком короткого, але чудового служіння Ісуса і вірно ділився своєю любов'ю до Ісуса з іншими.

Завдяки цьому вірному служінню у проповідуванні Євангелія Христа історики стверджують, що Андрій загинув болісною смертю на хресті. Також кажуть, що Андрій разом з апостолом Іваном приніс євангельське послання до Ефесу, а також до Греції, Росії та Азії. Звісно, про це не згадується в Біблії, і це лише історія про апостола Андрія, що передається з покоління в покоління. Але одне є очевидним: Андрію було дано весь необхідний досвід, щоб стати найздібнішим *апостолом Агнця* та вірним фундаментом Церкви.

Розділ третій

Апостол Петро

Під час служіння Ісуса

Симон Петро був братом апостола Андрія, і вони разом займалися рибальством. Про апостола Петра написано більше, ніж про будь-якого іншого апостола. Ймовірно, це тому, що Петро був чудовим прикладом того, наскільки могутній Святий Дух Божий, здатний перетворювати грубих, нестійких людей на яскраві християнські зразки, стійкі, як скеля! Петро часто спочатку діяв, а вже потім думав. Навіть коли Ісус підійшов до Петра й Андрія та звершив чудо великого улову риби, щоб переконати їх залишити все й піти за Ним, Петро сказав: *«Відійди від мене, Господи, бо я грішний чоловік»*. (Лука 5:1–11) Це продемонструвало справжню смиренність Петра, але водночас показало, що Петро вважав, ніби знає, що для нього найкраще. Однак Ісус з любов'ю зрозумів Петра й відповів:

«Не бійся. Відтепер ти будеш ловцем людей».

Незабаром після того, як Петро залишив рибальство, щоб піти за Ісусом, він став свідком ще одного чуда Ісуса. Одного дня Господь та Його апостоли зібралися в домі Петра. Там мати дружини Петра була дуже хвора й мала лихоманку: *«Ісус підійшов, взяв її за руку й підвів; і одразу лихоманка відпустила її, і вона почала обслуговувати їх»*. Марка 1:29–31 Дружина Петра, мабуть, була дуже вдячна Господу за це чудо. Цілком можливо, що саме вона підтримала Петра в його рішенні піти за Ісусом, адже у всіх Євангеліях дім Петра згадується як місце гостинності.

Численні переживання Петра разом зі своїм Господом стали прекрасними уроками для всіх послідовників Ісуса. Любов і довіра

Дванадцять апостолів Агнца

Петра до свого Вчителя описано в Матвія 14:22-33. Коли Ісус покликав Петра йти до Нього по воді, Петро швидко це зробив. Але коли хвилі стали бурхливими, Петро почав тонути й закликав Господа на допомогу. Це показує християнину, що коли його життєві випробування стають подібними до бурхливих хвиль в океані, він має продовжувати зосереджуватися прямо на Ісусі, шукаючи допомоги та сили, і довіряти, що Ісус забезпечить усі його потреби. *Флп. 4:19*

Ще одна історія з життя Петра міститься в Євангелії від Матвія 16:13-16. Одного дня, коли Ісус запитав своїх апостолів: *«А ви за кого мене вважаєте?»*, усі, крім Петра, вагалися. Петро відповів, що Ісус є *«Христос, [давню обіцяний Месія, Помазаник], Син Бога живого»*. Ісус використав це як урок і завжди особливо любив Петра саме через це. Він змінив ім'я Петра з Симона на Петра. «Петро» означає «малий камінь» або «скеля». Він був єдиним із *перших* дванадцяти апостолів, ім'я якого змінив Ісус. Потім Ісус сказав Петрові, що на цій скелі істини — що Ісус є Христом, Сином Божим* — буде закладено фундамент для всієї Церкви. Потім Ісус сказав, що Петро отримає ключі для проповідання Євангелія євреям і язичникам. Петро не до кінця зрозумів, що це означає, бо ще не мав Святого Духа. Але незабаром саме він першим проповідував Євангеліє як євреям, так і язичникам. *Мт. 16:13–19*

*Зверніть увагу, що тут Ісус називає себе *«Сином Божим»*, а не Богом. У серіях *«Перевидання»* та *«Дослідження Святого Письма»* є багато чудових досліджень про стосунки Ісуса з Його Небесним Отцем. Також зверніть увагу, що ім'я Петра насправді було змінено раніше, коли Ісус вперше зустрів Петра. Див. Івана 1:42 для цього уроку.

Апостол Петро під час служіння Ісуса

Життя Петра дає християнину ще один урок у Матвія 16:21-23. Він завжди поспішав на захист Учителя. Але до того, як він отримав Святого Духа, він не розумів, що Господь мав страждати й померти. Він сказав Ісусу, що ніколи не дозволить нікому заподіяти Йому шкоди. Тоді Ісус дав йому суворий урок, чітко заявивши, що Петро не повинен перешкоджати здійсненню провидіння Небесного Отця. Він сказав Петру: *«Йди за Мною, сатано!»*

Як ще один урок для Петра та Церкви, Петру було дозволено побачити щось дуже важливе — видіння Ісуса, Мойсея та Іллі на *Горі Преображення*. Петро одразу ж вигукнув: *«Це чудово! Побудуймо три намети — один для Ісуса, один для Мойсея й один для Іллі!»* Це було типово для Петра — випереджати Господа. Тоді пролунав голос з Неба: *«Це — Мій улюблений Син, у якому Я маю вдоволення; слухайте Його».*

Бог говорив до Петра: *«Будь спокійним і слухай, що Ісус с*

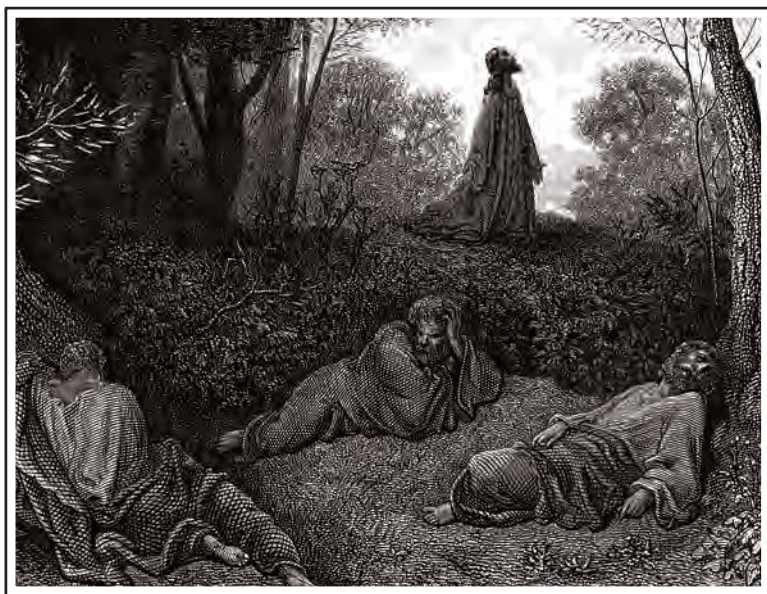
важливий урок для християнина! ми повинні звертатися до Господа за відповідями, перш ніж випереджати Його та діяти на власний розсуд. *Мт. 9:17:1-5 та Марк 9:2-8*

Інші уроки впливають із досвіду Петра, описаного в Євангелії від Івана 13:4-10. Оскільки люди ходили по запилених дорогах у відкритих сандалях, існував звичай часто мити ноги. Ісус хотів дати своїм апостолам урок смирення, помивши їм ноги, але Петро сказав: *«Ти ніколи не помієш мені ніг».* Тоді Ісус сказав: *«Якщо Я цього не зроблю, ти не матимеш частки зі Мною».* Петро відповів: *«...не тільки ноги, а й руки та голову!»* З цього християни вчаться, що ми

Дванадцять апостолів Агнца

повинні бути готові виконувати найскромніші завдання для своїх братів. Апостоли втратили велике благословення, не помивши один одному ніг. Тож Ісус, їхній Учитель, зробив це за них.

Розуміння та співчуття Ісуса до грішної та слабкої плоті Свого учня проявляються в іншому уроці, даному Петру. Після останньої вечері з Ісусом апостоли піднялися до Гефсиманського саду. Ісус попросив Якова, Петра та Івана пильнувати разом з Ним, поки Він піде сам помолитися. Але вони були настільки втомлені, що заснули. Ісус сказав: *«Чи не змогли ви пробути зі Мною навіть одну годину?»* Це повторилося тричі. Тоді Ісус прошепотів: *«Сніть тепер»*, бо знав, що наступний день стане для них важкою годинаю випробування. Мм. 26:36–45

Апостол Петро, безперечно, був найкращим персонажем для ілюстрації уроку, викладеного в Івана 18:8-11. Коли Юда зрадив Ісуса й привів натовп, щоб схопити свого Господа, Петро витягнув меч і відрубав вухо одному зі слуг первосвященика. Це показало, наскільки сміливим був Петро, але також і те, наскільки неправильним для послідовника Ісуса було мати бойовий дух. Ісус завжди навчав, що християни повинні бути миролюбними й любити навіть тоді, коли це важко. Християни повинні

Апостол Петро під час служіння Ісуса

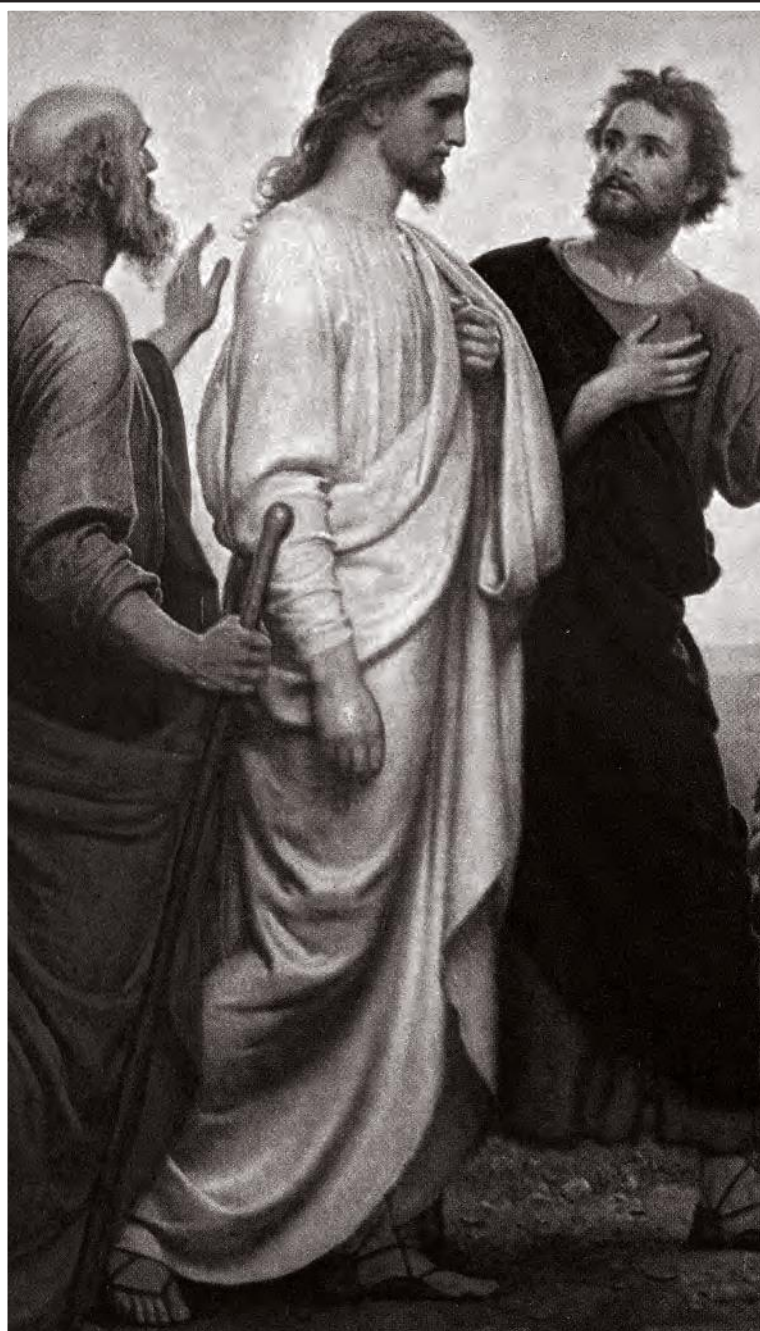
любити навіть своїх ворогів. Після того, як Ісус зцілив вухо слуги, Він сказав: *«Хто мечом воює, той від меча й загине»*. Мт. 26:52 У Приповідях сказано, що язик гостріший за двосічний меч. Християнин ніколи не повинен *«різати»* своїми словами, а повинен бути лагідним і миролюбним до всіх. Рим. 12:18

Мабуть, найболючіший урок для Петра, але один із найцінніших для нього та для Церкви, міститься в Євангеліях від Матвія та Луки. Луки 22:31–34, 54–62 та Матвія 26:33–35, 57–58, 69–75. Незважаючи на всю свою сміливість, Петро не витримав випробування віри, піддавшись страху в найважчу годину для Ісуса. Він тричі зрікся Господа. Але Петро пошкодував про свою слабкість характеру, що проявилася у страху перед переслідуваннями, і цей досвід допоміг йому зрости.

Наступний розділ покаже, як кардинально змінився Петро після отримання Святого Духа. Хоча всі ці випробування, які випали на долю Петра під час служіння Ісуса, були важкими, а іноді й дуже болісними, вони стали джерелом великої втіхи для нього та інших християн. Усі повинні дякувати апостолу Петру за його приклад вірності, який ми бачимо у численних уроках його життя. Саме завдяки цим особливим випробуванням віри Петро зміцнів і став міцним фундаментом Церкви.

Дванадцять апостолів Агнця

Апостол Петро

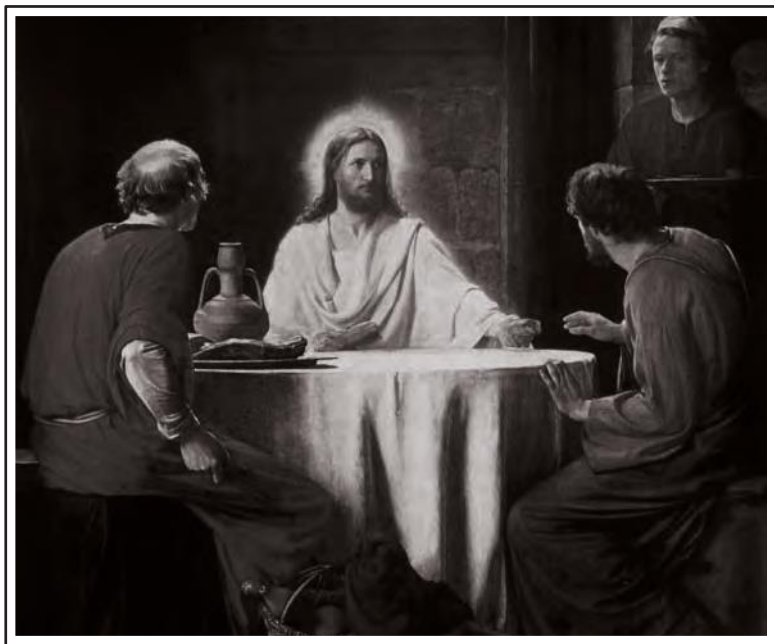
Після розп'яття Ісуса

Навіть після смерті Ісуса на хресті Він продовжував використовувати Петра як приклад для Церкви. Розглядаючи досвід Петра, варто пам'ятати, що лише через 50 днів після воскресіння Ісуса апостоли отримали народження від Святого Духа в день П'ятидесятниці. Це означає, що вони ще не були «новими створіннями» зі Святим Духом, який допомагав би їм розуміти «глибокі речі Божі». 1 Кор. 2:9–11 та 2 Кор. 5:17

Ця відсутність духовної мудрості з висот є вагомою причиною того, чому Петро та інші апостоли були збентежені й розчаровані смертю Ісуса. *«Якщо Ісус був Месією, — міркували вони, — то чому Він не приніс слави народу Ізраїлю? Чому Він не взяв на себе керівництво, як полководець у війську, і не розгромив ворогів Ізраїлю? Чому Ісус не вимагав поваги від римлян та євреїв? Чому Він не застосував Свою велику силу проти них і не завадив їм стратити Його? Чи Ісус пішов назавжди?!»* Це були цілком логічні запитання, які могли поставити апостоли. Тож, з'являючись багато разів після Свого воскресіння, Ісус продовжував навчати Своїх вірних апостолів щодо Своєї справжньої місії під час Свого першого приходу.

Одним із дуже важливих явлень Ісуса, покликаних дати такий урок і підняти надію апостолів, було явлення Петру та Клеопі, коли вони йшли дорогою до Емауса. *Перевидання 2800* Петро та Клеопа побачили на дорозі незнайомця й запросили його йти з ними. Вони говорили про те, як розчарувалися через смерть Ісуса. Але незнайомиць, який насправді був їхнім воскреслим Господом, пояснив їм Писання

Дванадцять апостолів Агнца

у Старому Завіті. Нарешті пророцтва стали для них зрозумілими! Вони були настільки вражені мудрістю цього незнайомця, що запросили його повечеряти разом з ними. Коли незнайомиць ламав хліб і благословляв його, вони одразу зрозуміли, що це був Ісус, їхній воскреслий Господь!
Лука 24:13-35

Це особливе свідчення про воскресіння Ісуса було необхідним для Петра, бо йому та іншим потрібне було додаткове підбадьорення, щоб і надалі залишати все позаду й служити лише своєму Господу. У серці Петра знову запанували розчарування й розгубленість, і він вирішив повернутися до рибальства. Багато інших апостолів пішли за ним, бо вони ще не мали Святого Духа, який допоміг би їм усвідомити своє духовне покликання та обов'язки. Саме тоді Ісус знову з'явився Петру й тричі запитав: «...чи любиш ти Мене?» Петро тричі відповів «так». Мабуть, Петру було боляче, що Господь тричі ставив під сумнів його любов. Але Ісус використовував це як лагідне виправлення за ті три рази, коли Петро зрікся Ісуса. Це також дало Петру інші уроки щодо його обов'язків перед малою отарою Христа. *Івана 21:3-17 та передрук 5052*

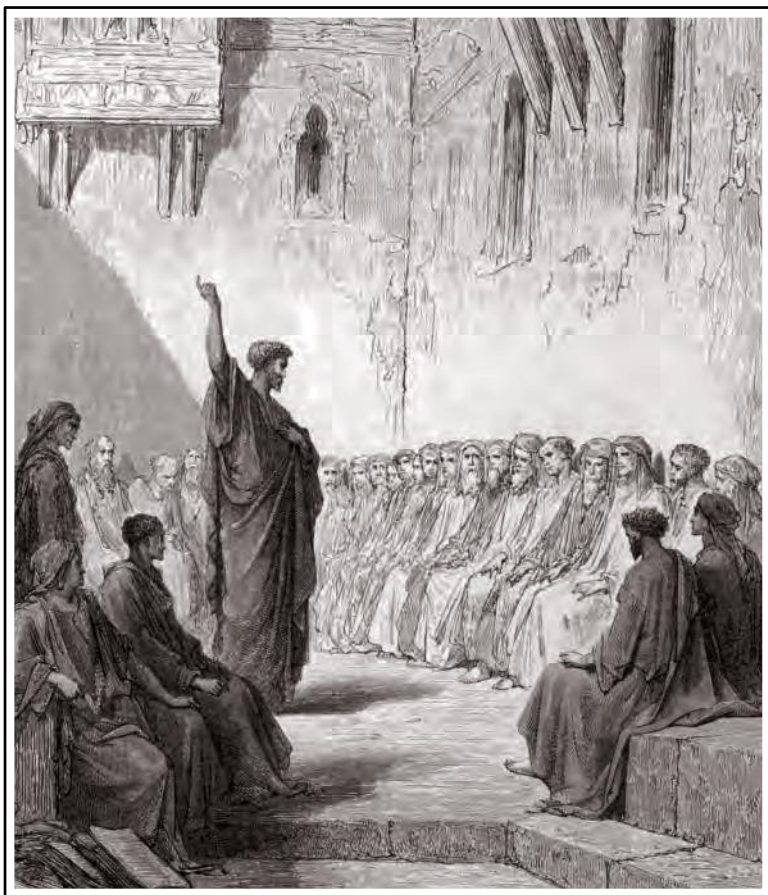

Апостол Петро після розп'яття Ісуса

Інші подібні явлення Ісуса своїм апостолам продовжували готувати їх до прийняття Святого Духа в день П'ятидесятниці, через 50 днів після воскресіння Ісуса. Усі апостоли зібралися в одному місці, і Святий Дух Божий наповнив їхні серця духовною мудрістю та особливими дарами. Одним із дарів Духа була здатність говорити багатьма іноземними мовами, щоб вони могли чітко й зрозуміло розповідати будь-кому про євангельську істину Ісуса. *Дії святих апостолів 2:1–8 та 11* Коли Петро прийняв Святого Духа Божого, він уже не був просто Симоном Петром — людиною зі світськими амбіціями, — а став апостолом Петром, *новою істотою у Христі*. Народження як Нова Істота означало, що він почне розвиватися й зростати, так само як маленьке немовля починає рости в лоні своєї матері. Петро дедалі більше уподібнювався до характеру свого Господа — думав і діяв більше як духовна Нова Істота у Христі.

Ця допомога від Святого Духа Божого дала змогу Петру нести Євангеліє євреям, проповідуючи істину з мудрістю, любов'ю, справедливістю та силою. *Дії святих апостолів 2:14, 37, 38 та 41* Апостоли не лише могли говорити іноземними мовами, але й Святий Дух дав їм змогу зцілювати хворих. Петро зцілив кульгавого чоловіка та багатьох інших, щоб євреї переконалися в Божій любові та істині. *Дії святих апостолів 3:1–10*

Дванадцять апостолів Агнца

Петро був настільки сповнений Божого Духа, що не боявся проповідувати релігійним правителям навіть після того, як його ув'язнили. Він був настільки твердий у своїх переконаннях, що вони його звільнили. Це був зовсім інший чоловік, ніж той, хто тричі зрікся Господа. *Дії святих апостолів 4:1-21*

Ісус особливо любив Петра, бо той ще давно сказав: «*Ти — Христос, Син Бога Живого*». Ісус сказав, що на цій скелі істини Він дасть Петру ключі, щоб той проповідував Євангеліє як юдеям, так і язичникам. *Матвія 16:17-19* І так, Петро відкрив двері до високого покликання не лише для своїх братів, юдеїв, які знали Бога, але й для язичників, які не знали Бога. 10-й розділ Дій святих апостолів містить чудову розповідь про першого наверненого язичника, Корнилія.

Апостол Петро після розп'яття Ісуса

Віра Петра й надалі була прикладом для пастви. У Дій святих апостолів 12:1-11 ми читаємо, що його ув'язнили і мали стратити. Але справа Петра ще не була завершена, і ангел допоміг йому втекти, щоб повернутися до своїх засмучених братів. Важливо розуміти, що іноді християнин уникає суворих випробувань, але іноді Господь допускає важкі переживання болю та переслідувань. Християни через досвід пізнають, «...що тим, хто любить Бога, хто по Його задуму покликаний, усе сприяє на добро» (Рим. 8:28). Хоча Петро й був перетворений Святим Духом і дедалі більше розвивався як Нова Істота, траплялися моменти, коли його стара природа заважала його служінню Господу. Петро все ще мав у собі нотку впертості й виявляв страх та самовільність, коли намагався відстоювати помилкове тлумачення єврейського Закону. Але апостол Павло рішуче вказав Петру на помилковість його вчинків, і Петро сприйняв це як урок від Господа. Петро змінився й знову зріс завдяки своїй помилці. *Гал. 2:7-14*

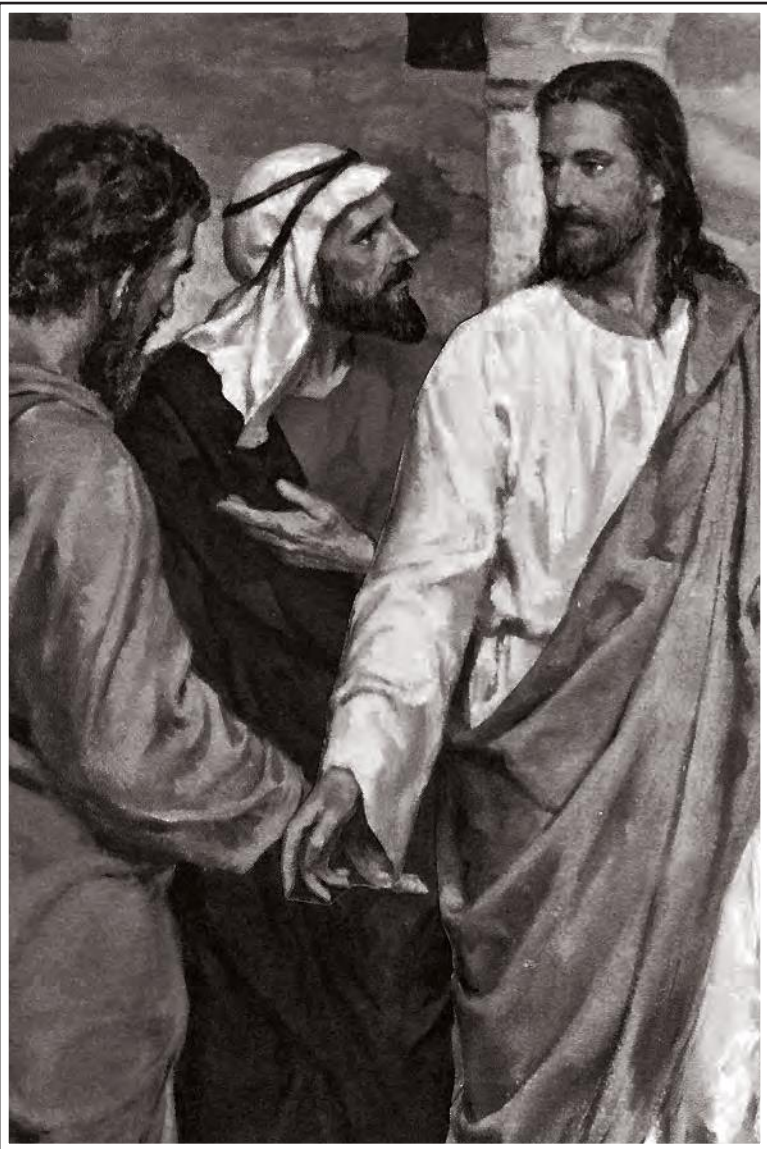
Це хороший приклад того, що християнин не повинен бути впертим і занадто гордим, щоб змінитися, коли йому показують істину, а повинен бути смиренним і готовим до навчання.

Упродовж усього свого життя — як до, так і після зішестя Святого Духа — Петро був надзвичайно важливим апостолом. Він мав такий характер, що Господь міг використовувати його для того, щоб наочно проілюструвати багато уроків як самому Петру, так і його братам. З його творів — Першого та Другого послань Петра — ми можемо дізнатися, яких великих речей навчився Петро завдяки своїм численним переживанням. Крім того, вважається, що Петро написав Євангеліє від Марка, використовуючи Марка як свого секретаря. *Перевидання 2469:4*

Яким міцним фундаментом для Церкви був апостол Петро! Загальноприйнято вважати, що він помер мученицькою смертю. За традицією вважається, що його відправили на смерть на хресті, але він попросив, щоб його розп'яли догори ногами, аби не померти так, як Ісус, — вважаючи себе негідним померти такою самою смертю.

Нам слід багато чого навчитися з життя Петра. Він був людиною з багатьма вадами, та все ж він так сильно любив Господа, що був готовий стати чудовим християнським прикладом. А тепер, після повернення нашого Господа, Петро перебуває на небі зі своїм Небесним Отцем, з Ісусом та з усіма братами, які виявилися вірними аж до смерті! *Об'явл. 2:10 та 1 Сол. 4:16*

Дванадцять апостолів Агнця

Ісус, побачивши, що до Нього йде Натанайл, сказав про нього: «Ось справжній ізраїльтянин, у якому немає лукавства!» Ів. 1:47

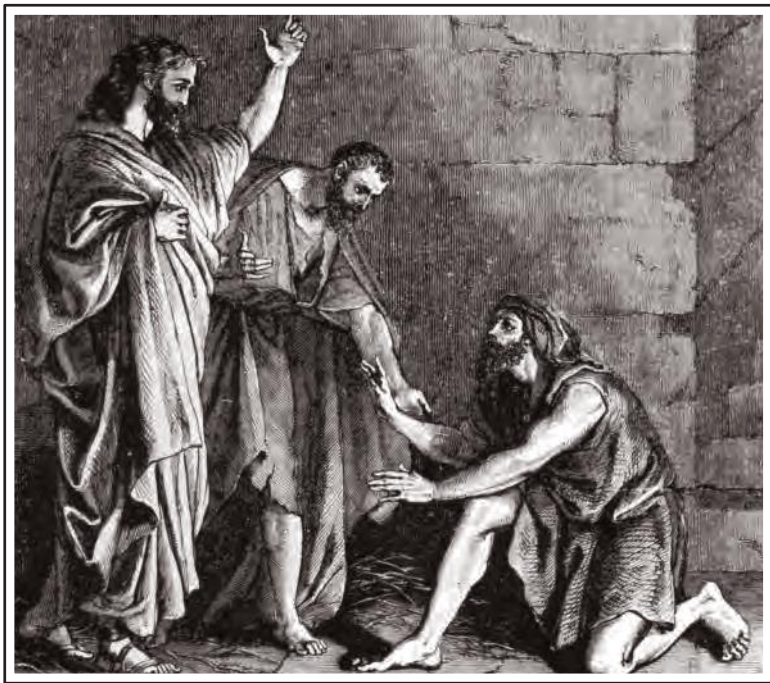
Апостоли Пилип і Натанайл

Філіп був родом із Витсаїди, того самого міста, що й його друг Андрій. Обидва вони були учнями Івана Хрестителя, який проповідував Ізраїлю про прихід Спасителя. Як і Андрій, Філіп у своєму серці був готовий прийняти Ісуса як свого Вчителя. Андрій та його брат Симон Петро намагалися знайти Ісуса, але у випадку з Філіпом — це Ісус знайшов його. Філіп одразу зрозумів, що це, мабуть, той Месія, про якого так довго молилися, і усвідомив, якою благословенною привілегією буде стати учнем Ісуса. *Івана 1:43-44*

Сповнений хвилювання, Пилип пішов шукати свого друга Натанайла (Натанайла іноді називають Варфоломієм). Пилип і Натанайл були єдині думкою й серцем у бажанні служити Богові. Насправді, ще до того, як Пилип прийшов до нього, Натанайл молився, сховавшись у затінку гілок фігового дерева, шукаючи Божої мудрості та керівництва. Натанайл також був учнем Івана Хрестителя, і Пилип знав, що його друг, який мав велику віру, зрадіє, коли почує: *«Ми знайшли Того, про кого писав Мойсей у Законі та пророки, — Ісуса з Назарету, сина Йосипа»*. Але Натанайл був дуже мудрим і обережним чоловіком і вважав, що Пилип прийняв Ісуса надто поспішно, не перевіривши фактів. Натанайл сказав: *«Хіба може щось добре походити з Назарету?»* Натанайл знав Писання і запитував себе: *«Наскільки нам відомо, жодне пророцтво не згадує місто Назарет. І це місто не має великої репутації. Тож як може звідти походити щось святе й добре?»* Але Пилип наполягав: *«Прийди й переконайся сам»*.

Дванадцять апостолів Агнця

Натанайлу було на користь мати таку скептичну позицію, бо це свідчило про те, що його не так легко ввести в оману самозванцем. Коли Ісус побачив Натанайла, Він зрозумів, що серце Натанайла не було лицемірним, і сказав: *«Ось справжній ізраїльтянин, у якому немає лукавства!»* Які чудові слова! Але Натанайл все ще не був переконаний, що це Месія. Він думав: *«Ми ніколи раніше не зустрічалися, тож звідки ти знаєш мою найпотаємнішу суть? Можливо, ти просто лестиш мені, щоб переконати мене»*. Ісус відповів лагідно й з любов'ю: *«Ще до того, як Філіп покликав тебе, коли ти був під фіговим деревом, я бачив тебе»*. Серце Натанайла затремтіло: *«Лише той, хто має Духа й силу Божу, міг би це знати! Я молився потай, сховавшись у гілках фігового дерева!»* Тоді Натанайл голосно вигукнув: *«Раббі [Учителю], Ти — Син Божий; Ти — Цар Ізраїлю!»* Як тільки Натанайл визнав свою віру в Ісуса як Царя, Ісус сказав, що Натанайл і всі, хто бачить очима віри, побачать чудеса, більші за це. *Івана 1:45–51, передруки 2572, 4117 та 3483*

Апостоли Пилип і Натанайл

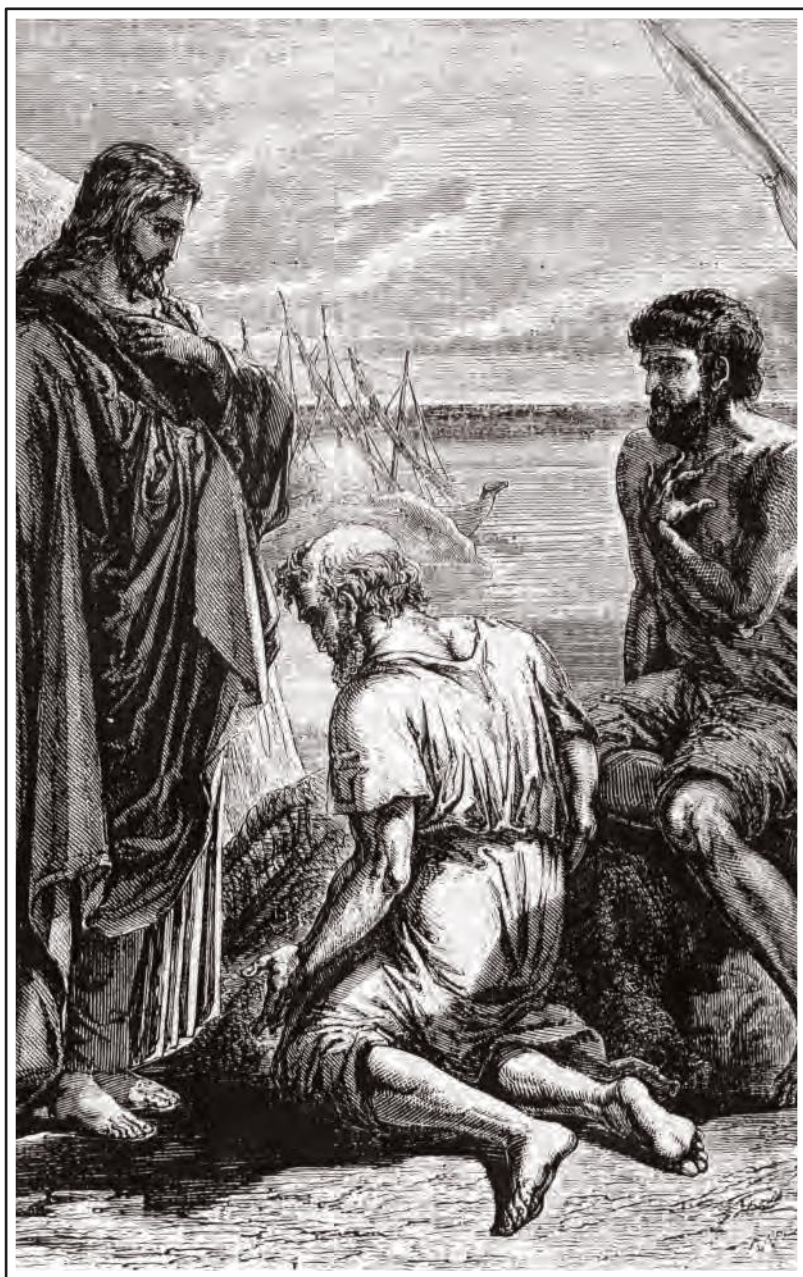
Одним із таких чудес, свідками якого стали Філіп і Натанайл, було нагодування натовпу лише кількома хлібами та рибами. Там Ісус звернувся із запитанням безпосередньо до Філіпа: *«Де ми купимо хліба, щоб ці люди могли поїсти?»* Ісус знав, що Філіп мав скоріше діловий розум, і сподівався показати йому, що він повинен покладатися на віру в Господа щодо свого забезпечення, а не покладатися лише на земні засоби. Філіп відповів Ісусу, що для нагодування натовпу знадобиться хліба на двісті пенні (приблизно річна зарплата). Тоді апостол Андрій вказав на кошик із хлібами та рибами, але одразу додав, що цього аж ніяк не вистачить. Обидва могли б сказати: *«Господи, Ти можеш зробити чудо, як Ти зробив на весіллі в Кані!»* Але вони цього не зробили, тож Ісус використав це як чудову нагоду показати, що всі наші потреби будуть задоволені з багатства Його Отця у славі та через Божого Сина. *Флп. 4:19, Івана 6:5–12 та Перевидання 3503*

Про Філіпа згадується в Івана 12:20-23, коли Ісус повідомив Своїм учням про Свою майбутню смерть і нагороду у славі. Окрім цих кількох випадків, ми не можемо бути впевнені щодо діяльності апостолів Філіпа та Натанайла, крім того, що записано в Писанні. Останні згадки про їхнє життя пов'язані з воскресінням Ісуса та отриманням Святого Духа в день П'ятидесятниці.* Біблійні історики стверджують, що Філіп продовжив проповідувати в Малій Азії і там був страчений за проповіді проти язичницької релігії. Натанайл, як кажуть, також проповідував у Малій Азії, а також в Індії та північно-західних районах Африки. Як і Філіп, він, можливо, загинув внаслідок проповідування істини у Вірменії, яка на той час була країною, заповненою ідолопоклонством.

Хоча в Писанні про цих двох апостолів написано небагато, обидва вони були вірними у виконанні свого покликання проповідувати істину Євангелія. Їхнє життя як *апостолів Агнця* стало міцним фундаментом для Церкви!

*У Біблії згадується ще один Філіп, який також був вірним учнем Ісуса. У 6-му та 21-му розділах Дій святих апостолів йдеться про Філіпа, диякона та євангеліста, який проповідував ефіопцеві та по всій Самарії. Хоча Філіп-євангеліст не був апостолом, він, як і апостол Філіп, був добрим прикладом у служінні Господу, істині та братам.

Дванадцять апостолів Агнця

Апостол Яків (Брат апостола Івана)

Жив чоловік на ім'я Зеведей, який мав успішний рибальський бізнес у Галілеї та двох синів — Якова* та Івана. Ці два брати були колегами-рибалками Симона Петра та його брата Андрія. Ймовірно, всі четверо працювали на Зеведея. Одного дня, коли вони всі були на риболовлі, Ісус підійшов до Андрія та Петра й здійснив чудо, завдяки якому в їхніх сітках опинився великий улов риби. Тоді Ісус сказав: *«Я зроблю вас рибалками людей. Ідіть за Мною»*. Коли Петро й Андрій залишили свій рибальський бізнес, Ісус пішов із ними трохи далі вздовж берега Галілейського моря й покликав Якова та Івана, щоб вони також залишили свій рибальський бізнес. Цілком можливо, що човен, на якому вони ловили рибу, був неподалік від човна Петра й Андрія, коли ті зловили величезний улов. Побачити це чудо й почути, як Ісус кличе їх, для Якова та Івана, мабуть, здалося великою честю. Звісно, обидва залишили рибальство й пішли за Ісусом. *Мт 4:18–22, Лука 5:2–11 та Марк 1:19–20*

Апостол Яків був старшим за свого брата Івана, проте вони обоє мали дуже схожі риси характеру — були сильними та відданими Ісусу. Ісус дав їм прізвисько *«Сини грому»* через їхню ревність до свого Вчителя.

*Апостола Якова, сина Зеведея та брата апостола Івана, не слід плутати з іншими двома Яковами, згаданими в Біблії. Одним із них був Яків, брат Ісуса, а іншим — *«Яків Молодший»*, який також був апостолом і автором Послання Якова. *Перевидання 3003:1*

Дванадцять апостолів Агнця

Одного дня, коли Ісус та апостоли збиралися увійти на землю Самарії, Ісус послав Якова та Івана наперед, щоб вони купили хліба та провізії. Самаряни запитали їх, чи Великий Учитель визнає самарян і зцілить їхні недуги, чи ж поводитиметься з ними так само недоброзичливо, як поводяться з ними євреї. Яків та Іван відповіли, що Ісус посланий лише до народу Ізраїлю. Самаряни розлютилися через це й сказали: *«Гаразд, тоді купуйте хліб та провізію в них!»* Це розлютило Якова та Івана, і коли прибув Ісус, вони сказали: *«Господи, чи хочеш Ти, щоб ми наказали вогню зійти й поглинути їх?»* Але Ісус дорікнув Якову та Івану за цей гнівний дух. Це хороший урок для християнина про люблячий, мирний дух, який ми повинні мати до всіх, навіть до тих, хто не приймає нашого послання істини. *Перевидання 4701 та Лука 9:51–56*

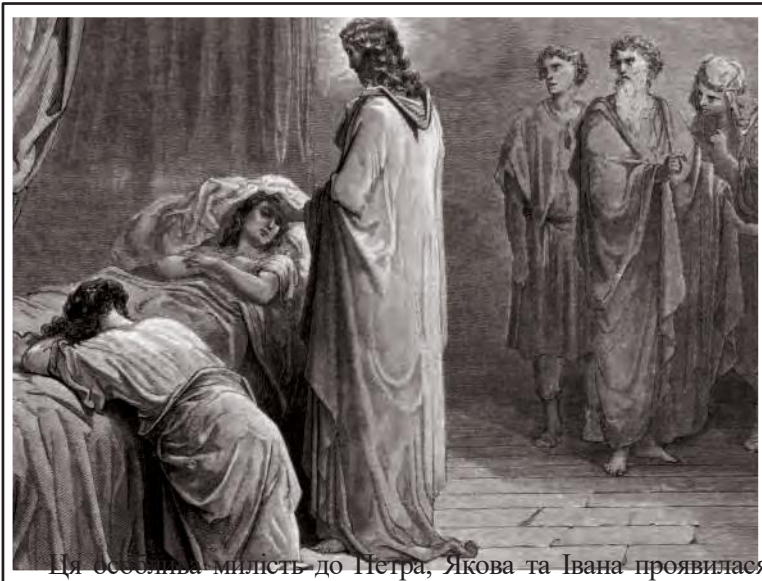
Мати Якова та Івана вірила в Господа Ісуса і з нетерпінням чекала на Його майбутнє Царство. Вважається, що це Саломія, тітка Ісуса. Можливо, вона була свідком чудового дитинства Ісуса та того, з якою любов'ю Він ставився до її сестри Марії. Дуже піклуючись про Ісуса та вірячи в Його обіцянки, вона підійшла до Нього і запитала: *«Ісусе, чи дозволиш Ти, щоб мої два сини сиділи по обидва боки від Тебе у Твоєму майбутньому Царстві?»* Для декого це могло здатися гордовитістю, але для Господа це свідчило про те, що його двоюрідні брати так сильно любили Його, що хотіли бути поруч із Ним у вічності. Якби Господь побачив гордість у серцях Якова та Івана, Він би дорікнув їм, як це зробив у притчі про самарян. Натомість Він сказав: *«Ви не знаєте, про що просите»*. Він хотів, щоб вони чітко усвідомлювали, яким важким буде це життя, і запитав їх, чи готові вони й чи здатні жити таким життям, сповненим самопожертви. Обидва відповіли: *«Ми здатні»*. Отже, вони були готові мати віру й довіряти Божому провидінню, що Він допоможе їм у виконанні цього обов'язку. *Перевидання 3362 та Мт. 20:20–23*

Апостол Яків, мабуть, був не лише апостолом, а й дуже близьким другом Ісуса. Серед своїх обраних апостолів Ісус мав трьох найближчих супутників — Петра, Якова та брата Якова, Івана. Особлива прихильність, виявлена до цих

апосто́лу Якову

трьом не була проявом йогоїзму з боку Ісуса, який би виявляв прихильність до улюблених. Ні, це був урок для християн про те, що Господь любить тих, хто виявляє до Нього теплий, щирий і ревний дух. Петро, Яків та Іван були особливо теплими й ревними і завжди виявляли великий інтерес до того, чого навчав їхній Учитель. Це зробило їх більш досконалими у духовних справах, завдяки чому вони були готові оцінити особливі привілеї, які Ісус їм надавав.
Перевидання 2617

Однією з таких привілеїв для Петра, Якова та Івана було стати свідками воскресіння дочки Яіра з мертвих. Ісус дозволив лише цим трьом чоловікам, Яіру та його дружині бути присутніми, щоб стати свідками цього чуда. Яке захоплююче переживання — бачити на власні очі, як бліде, мертво тіло дівчинки перетворюється на здорове, повне життя! Апостол Яків міг справді допомогти Церкві зрозуміти воскресіння мертвих після того, як став свідком цього чуда.
Марка 5:21–24 та 35–43

Ця особлива милість до Петра, Якова та Івана проявилася також тоді, коли вони стали свідками чуда на *Горі Преображення*. Це було надзвичайно страшне переживання для трьох апостолів, але Ісус спеціально обрав їх, щоб вони побачили це видіння, бо знав, що вони мають більшу ревність і вірність, а також більшу здатність

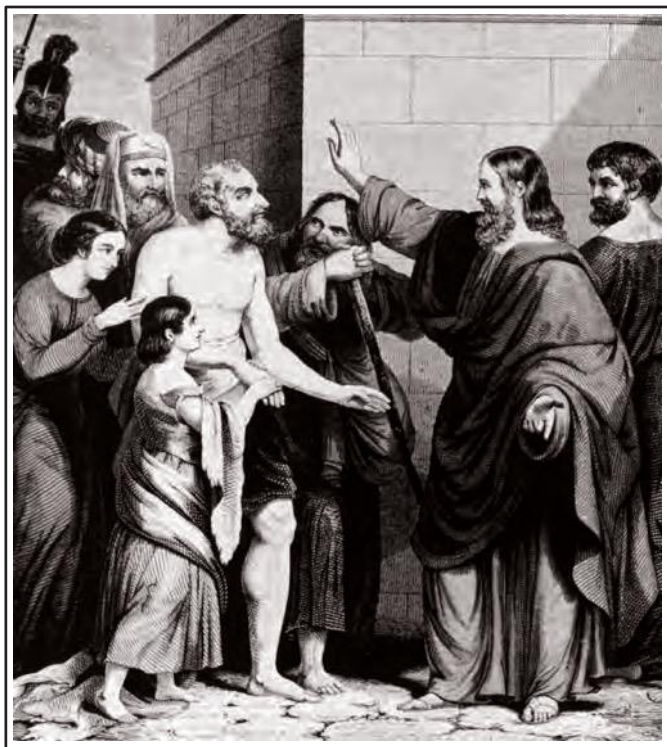
Дванадцять апостолів Агнца

зрозуміти цей урок. Апостол Петро сказав, що вони змогли донести до Церкви силу та славу майбутнього Царства, оскільки стали свідками цього чудесного видіння. *2 Пет. 1:16–18, Мт. 17:1–9 та Перевидання 3345* Яків був одним із апостолів, які запитали Ісуса, коли Він принесе благословення Царства. За свою вірність у цьому запитанні Господь нагородив його та інших, давши одне з найвеличніших пророцтв усіх часів — пророцтво, яке ми зараз бачимо, як воно сповнюється! *Мт. 24:3; Марк 13:3* Апостол Яків не лише став свідком сили Ісуса під час

воскресінні дочки Яіра з мертвих і славі їхнього майбутнього Господа у видінні, але й став свідком жертви та великих страждань, необхідних для здійснення цих чудових благословень. Ісус попросив своїх трьох особливих апостолів бути з Ним у найсумнішу годину. У ніч перед розп'яттям Ісуса апостоли пішли з Ним до Гефсиманського саду. Ісус знав, що незабаром з Ним станеться, і попросив Своїх трьох найближчих братів піти з Ним, щоб пильнувати й молитися. Ісус знав про їхню велику любов до Нього і прагнув співчуття від Своїх друзів. Але хоча Петро, Яків та Іван мали б зрозуміти потреби свого Вчителя, вони заснули й не пильнували та не молилися разом з Ним. Це найважливіший урок для всіх послідовників Ісуса. Наш Господь пильнував і молився у цей найважчий час, і завдяки цьому Він знайшов

велику втіху та силу, щоб здобути перемогу аж до смерті. А от Петро, Яків та Іван не пильнували й не молилися, і внаслідок цього, коли настали їхні важкі часи, вони розгубилися й припустилися багатьох помилок. Звісно, Господь подбав про те, щоб вони незабаром усвідомили важливість молитви, коли отримали Святого Духа під час

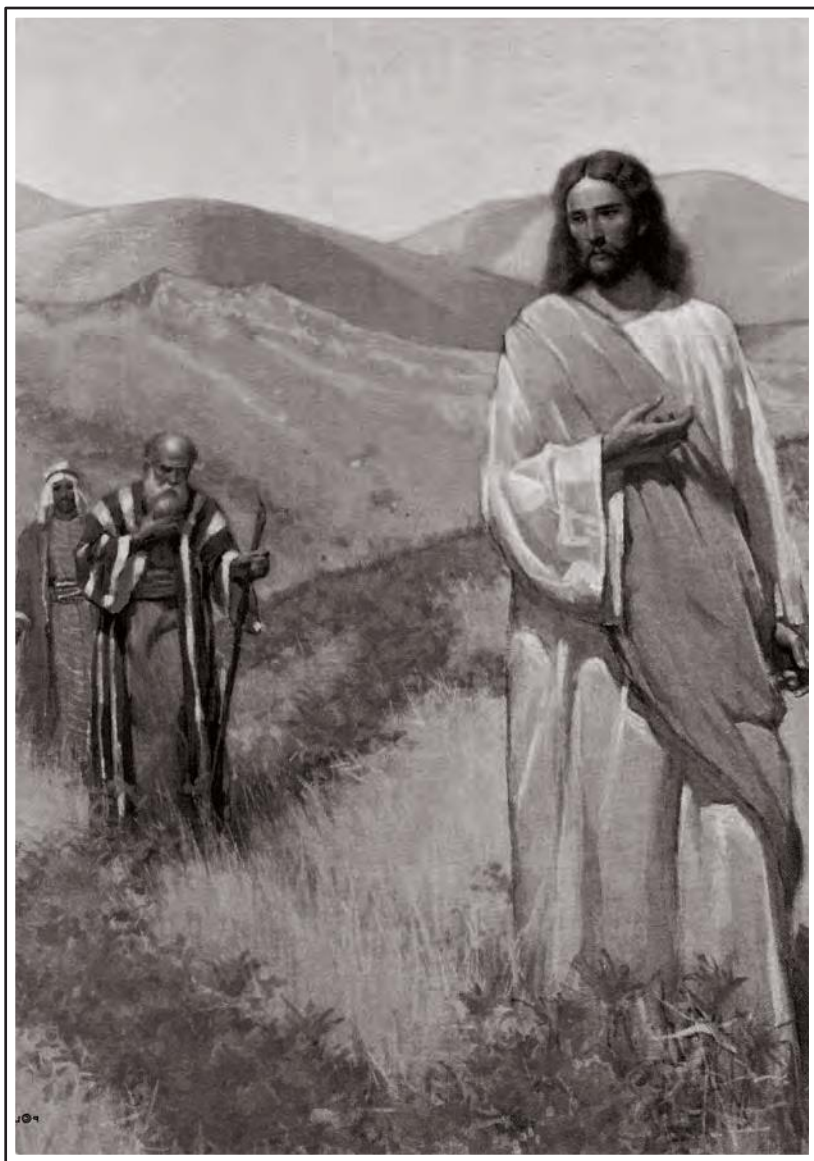

апостол Яків

П'ятидесятниці. Але уявіть, як їм було сумно, коли вони усвідомили, що втратили привілей втішити свого Вчителя в годину Його страждань. *Перевидання 2775 та Марка 14:32–42*

Апостол Яків прожив вірне своєму Господу життя і поширював євангельське послання, куди б він не подорожував. Оскільки Яків був переконливим свідком, цар Ірод Агріппа Перший вбив Якова мечем, відрубавши йому голову, щоб догодити розлюченим євреям. *Перевидання 4374* Це сталося лише через дванадцять років після того, як Ісус помер з тієї самої причини — щоб задовольнити розлючених євреїв. Яків справді виконав пророцтво свого Господа про те, що він вип'є з тієї самої чаші, що й його Учитель. Апостол Яків був вірним прикладом відданості та любові до свого Господа. Він був і досі залишається міцним фундаментом Церкви Христової. *Перевидання 3003, 4346 та Дії святих апостолів 12:1-3*

Дванадцять апостолів Агнця

І, побачивши Ісуса, що йшов, він сказав: «Ось Агнець Божий!» І двоє учнів почули його слова й пішли за Ісусом. Тоді Ісус обернувся, побачив, що вони йдуть за ним, і сказав їм: «Чого ви шукаєте?» Вони сказали йому: «Равві» (що в перекладі означає «Учителю»), «де ти мешкаєш?» Він сказав їм: «Прийдіть і подивіться». Івана 1:36-39

Апостол Іван

Апостол Іван був молодшим братом апостола Якова. За переказами, Іван вважається наймолодшим із апостолів Ісуса. Іван був дуже смиренною людиною, і щоразу, коли він згадує про себе у своєму Євангелії, він називає себе *«тим учнем, якого Ісус любив»*. Він ніколи не наважувався сказати: *«Я зробив це...»* або *«Я зробив те, і Ісус любив мене найбільше!»* Тож щоразу, коли Іван говорив про себе, він завжди вказував на особливу любов Ісуса, тим самим відволікаючи увагу від себе. *Івана 13:23, 19:26, 20:2, 21:7, 20, Перевидання 4115*

Про Івана вже багато згадувалося в попередньому розділі, присвяченому його братові Якову. Його мати, Саломія, була сестрою матері Ісуса. Отже, Іван і Яків були двоюрідними братами Ісуса. Також згадувалося, що Іван і Яків були синами успішного рибалки на ім'я Зеведей. За переказами, їхня родина була *«заможною»* і мала *«зв'язки»*, а можливо, й вплив на суспільних та релігійних правителів того часу.

Після хрещення Ісуса та його 40-денного перебування на самоті в пустелі Ісус пройшов повз Івана Хрестителя, який саме проповідував покаяння натовпу євреїв. Іван Хреститель вигукнув: *«Ось Агнець Божий!»* Іван, син Зеведея, та Андрій, обидва учні Івана Хрестителя, швидко вирішили піти за Ісусом. Вони тихо йшли за Ісусом досить довгий час, аж поки Ісус не обернувся до них і не запитав: *«Чого ви шукаєте?»* Іван та Андрій відповіли: *«Учителю, покажи нам, де ти живеш»*. *Іоанна 1:36–39* Ісус показав їм, і вони того дня залишилися з Ним, навчаючись від Нього.

Дванадцять апостолів Агнця

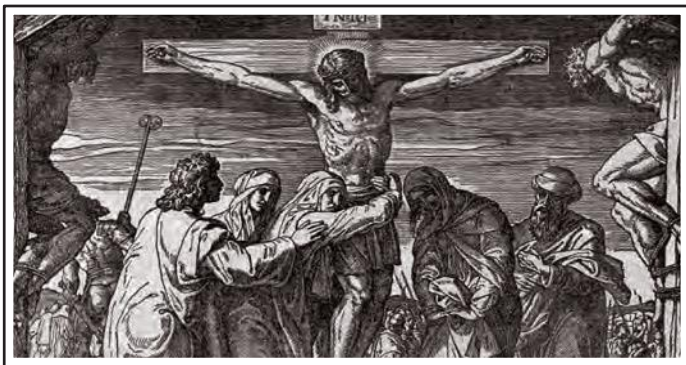
Цей вірний, покірний дух Івана був особливим благословенням для Ісуса. Подібно до апостола Петра та брата Івана Якова, Іван став близьким, люблячим другом Ісуса. Хоча Іван був цим люблячим слугою, його та його брата Якова прозвали «*Синами Грому*» — ймовірно, тому що вони намагалися дорікнути самарянам. *Згадайте Марка 3:17, Луки 9:54, 55 та Додрук 1041*

Окрім цього випадку із самарянами, Марко підтверджує сильний дух Івана. У *Марка 9:38–40* Іван сміливо виступив перед Господом проти людини, яка виганяла бісів в ім'я Ісуса. Ісус знову виправив його, сказавши: «*Не забороняйте йому, бо немає нікого, хто б творив чудеса в ім'я Моє, і міг би легко говорити проти Мене. Бо хто не проти нас, той за нас*». Іншими словами, ми маємо виявляти любов до тих, хто стверджує, що має Духа Господнього, незалежно від того, чи вони спілкуються з нами, чи ні. *Перевидання 3747* Іван швидко засвоїв цей урок, бо дуже любив свого Господа й прагнув догодити Йому.

Цей та багато інших випадків свідчили про особливу любов і довіру Ісуса до свого улюбленого апостола Івана. Разом із Петром та Яковом Іван був свідком воскресіння дочки Яіра, Преображення та агонії Ісуса в Гефсиманському саду. Як згадувалося в попередніх розділах, саме ці троє апостолів були єдиними свідками цих надзвичайно важливих подій.

Ще одним свідченням цієї особливої дружби стало те, що Ісус послав Петра та Івана приготувати Пасху для Нього та дванадцяти апостолів. Завдяки цьому вони стали свідками ще одного чуда Ісуса, описаного в Євангелії від Луки 22:8–13. Ісус сказав їм шукати чоловіка, який несе на голові глечик з водою, і цей чоловік приведе їх до кімнати, де вони разом споживатимуть Пасху. Це було незвично, оскільки зазвичай саме жінки носили глечики з водою на голові, а не чоловіки. Чудом було те, що Ісус заздалегідь знав, що саме в потрібний момент повз них пройде *чоловік*, який нестиме на голові глечик з водою.

Хоча Івана називали найближчим другом, якого любив Ісус, у найважчу годину Ісуса він відчував той самий страх і розгубленість, що й інші апостоли. Іван не залишився, щоб допомогти Ісусу, коли релігійні правителі заарештували Його в саду

Апостол Іван

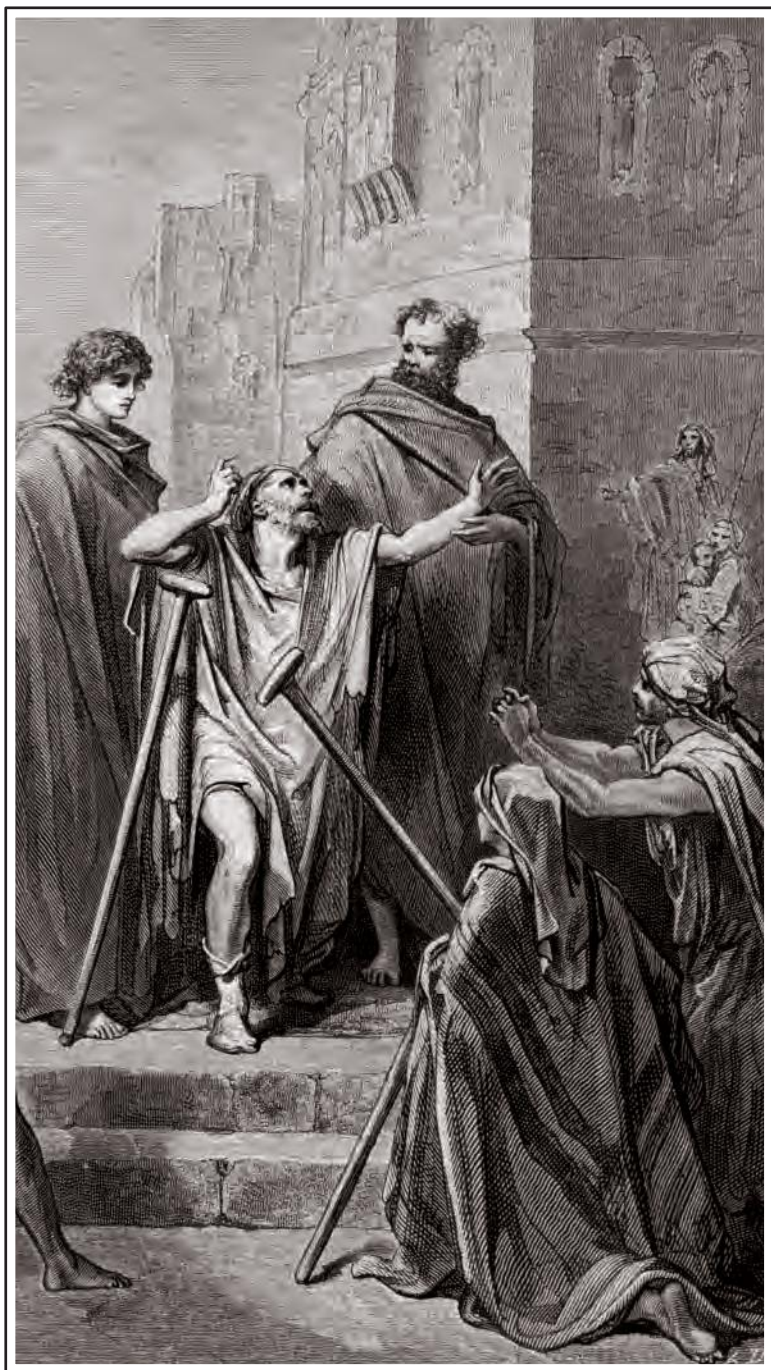
Гетсиманії. *Мт. 26:56* Усі апостоли «покинули Його й втекли». Ймовірно, вони відчували розгубленість і безпорадність, адже до цього часу Ісус завжди уникав будь-якої шкоди. Ісус попереджав їх про цю годину, та все ж вони не були готові до того, що пророцтва, які вказували на Його смерть, справдяться. *Ів. 16:32,33 та Мт. 26:37-41* Незабаром після того, як Іван покинув Ісуса, він знову набрався мужності. Святе Письмо показує, як Іван скористався своїми зв'язками з релігійними правителями, щоб потрапити до палацу. Там він став свідком судових розглядів над Ісусом перед первосвящеником. Петру дозволили увійти лише до зовнішнього двору, де він тричі зрікся Господа. *Ів. 18:13-15*

Як же, мабуть, боліло серце Івана за свого Господа! Він, напевно, відчайдушно прагнув визволити свого Вчителя. Можливо, Іван спостерігав здалеку за тим, як Ісус ніс важкий хрест. А потім, коли Іван безпорадно стояв біля підніжжя хреста свого Вчителя, він почув, як Ісус сказав до своєї матері Марії: «Жінко, ось твій син!» *Івана 19:25-27* Ісус настільки цілковито довіряв своєму вірному апостолу, що попросив Івана піклуватися про свою матір. Можливо, Ісус помічав, як його двоюрідний брат Іван протягом усього свого життя виявляв особливу турботу й піклування щодо Марії. А Марія, мабуть, знала про велику любов Ісуса та Його довіру до Івана. Тож це, мабуть, було для неї особливою втіхою, коли Іван обіймав її й разом із нею плакав перед болісним хрестом.

Дванадцять апостолів Агнца

Після того як Ісуса поклали в гробницю, Марія Магдалина повідомила Петру та Івану, що камінь від входу відкотили. Коли вони поспішили, щоб переконатися в цьому на власні очі, Іван випередив Петра й першим дістався до гробниці. Обидва побачили похоронні шати, що лежали в гробниці, але тіла Ісуса там не було. Тоді вони зрозуміли, що Ісус воскрес. *Івана 20:1-8* Але вони та інші апостоли все ще не розуміли, чому Ісус мусив страждати й померти. Розчаровані смертю Ісуса, а також тим, що протягом кількох тижнів наш воскреслий Господь не з'являвся апостолам, багато з них повернулися до своїх колишніх занять. Одного ранку апостоли Іван, Петро, Яків, Тома, Натанаїл та ще двоє поверталися з нічного риболовлі, не зловивши жодної риби. Наближаючись до берега, вони почули, як хтось сказав: *«Спробуйте закинути сіті з іншого боку човна»*. Вони зробили, як він сказав, і вловили великий улов риби. Оскільки серце Івана завжди було дуже близьким до Ісуса, він упізнав у незнайомці на березі самого Ісуса. Він сказав Петру: *«Це Господь!»* (*Ів. 21:2-7*). Це хороший приклад для християнина, бо якщо ми живемо близько до Господа, то впізнаємо, коли саме Він кличе нас і дає нам вказівки щодо наших життєвих рішень. Після цих численних нагод бути свідками воскресіння Ісуса апостоли були готові прийняти Святого Духа в день П'ятидесятниці. Іван був разом з іншими апостолами, коли сталося чудо П'ятидесятниці. *Дії святих апостолів 2:5-7* Одне з перших зафіксованих використань дарів Духа показано в Діях святих апостолів 3:1-10, де Петро та Іван зіцїлили кульгавого чоловіка. Це чудо дало два важливі уроки для Івана та Петра. По-перше, вони дізналися, що дар зіцїлення надає можливість свідчити іншим про їхнього Господа та Його майбутнє відновлення всього. *Дії святих апостолів 3:11-26* По-друге, вони зрозуміли, що це дасть їм нагоду страждати разом зі своїм Учителем за свідчення про істину. Через зіцїлення кульгавого чоловіка їх переслідували релігійні правителі й кинули до в'язниці. Але кульгавий чоловік був настільки вражений тим, що сталося, що пішов із ними до в'язниці, аби висловити підтримку цим слугам Господа. Вони могли б зневіритися через ув'язнення, але натомість навіть це сприйняли як

Апостол Івана

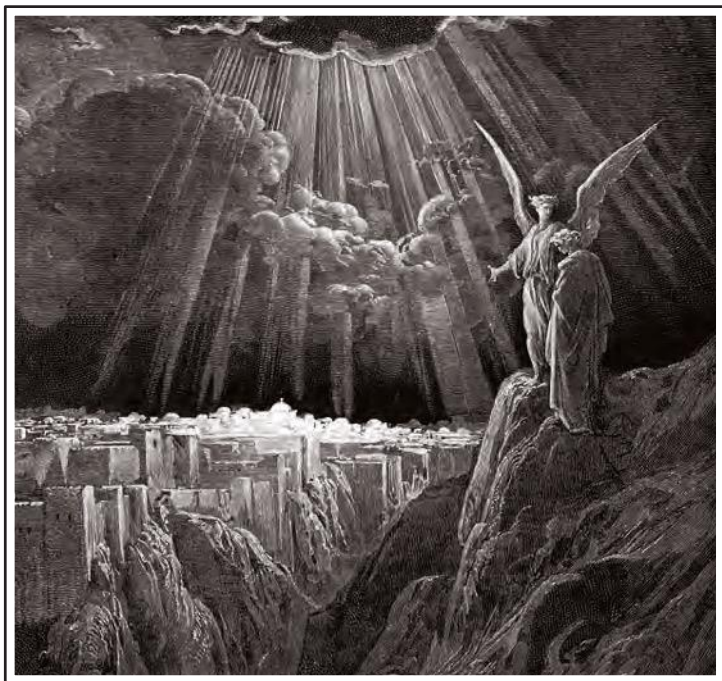
Дванадцять апостолів Агнца

можливість проповідувати благу звістку про прийдешнє Царство! Коли всіх трьох привели перед релігійних керівників, Петро та Іван сміливо виступили на захист істини. *Дії святих апостолів 4:1-21* Усім нам слід так дивитися на свої випробування — як на можливість поділитися Божою добротою з іншими.

Після ув'язнення заради Христа Іван жив і проповідував у Юдеї, продовжуючи піклуватися про матір Ісуса. Іван і далі творив чудеса, щоб привернути людей в ім'я Христа, навіть коли релігійні правителі забороняли йому це робити. Апостол Павло назвав Івана, Якова та Петра «стовпами» Церкви і зазначив, що ці троє продовжуватимуть проповідувати євреям, тоді як він, Павло, піде до язичників. *Гал. 2:9*

Біблійні історики стверджують, що Іван переїхав до Ефесу, міста язичників, незадовго до руйнування Єрусалима. Там Іван проповідував, аж поки його не заслали на острів Патмос близько 90 року н. е. Це був час великих гонінь на ранню Церкву, а Патмос був пустельним островним в'язницею, куди багатьох відправляли через їхню вірність Богу. Але, як і раніше, Іван перетворив своє ув'язнення на нагоду прославити Бога. Іван міг би сказати: «*О, бідний я! Я на цьому самотньому острові, і мені нічого робити*». Але ні, він знову радів у Господі за те, що мав змогу розділити страждання Христа. *Флп. 1:29* І завдяки цьому позитивному ставленню Бог дарував йому надзвичайне благословення — видіння, описане в останній книзі Біблії, відомій як «*Об'явлення Івана*».

Коли Івана нарешті звільнили з в'язниці, він прожив решту свого життя в Ефесі. Любляча, але водночас сильна натура Івана зробила його корисним у Господній справі. Завдяки Святому Духу Господньому він є автором п'яти книг Нового Завіту: Євангелія від Івана; трьох листів Івана до Церкви; та Об'явлення. Ці натхненні твори ілюструють чудовий приклад Івана у наслідуванні Христа. Його смиренний дух проявляється в Об'явленні 1:1, де Іван називає себе *служогою* свого Господа, Ісуса. Завдяки своєму особливому баченню Іван міг писати з глибшим розумінням небесних діл Ісуса та їхнього значення для християнина. Усі твори Івана мають цей *духовний* погляд на представлення істини про життя Ісуса та

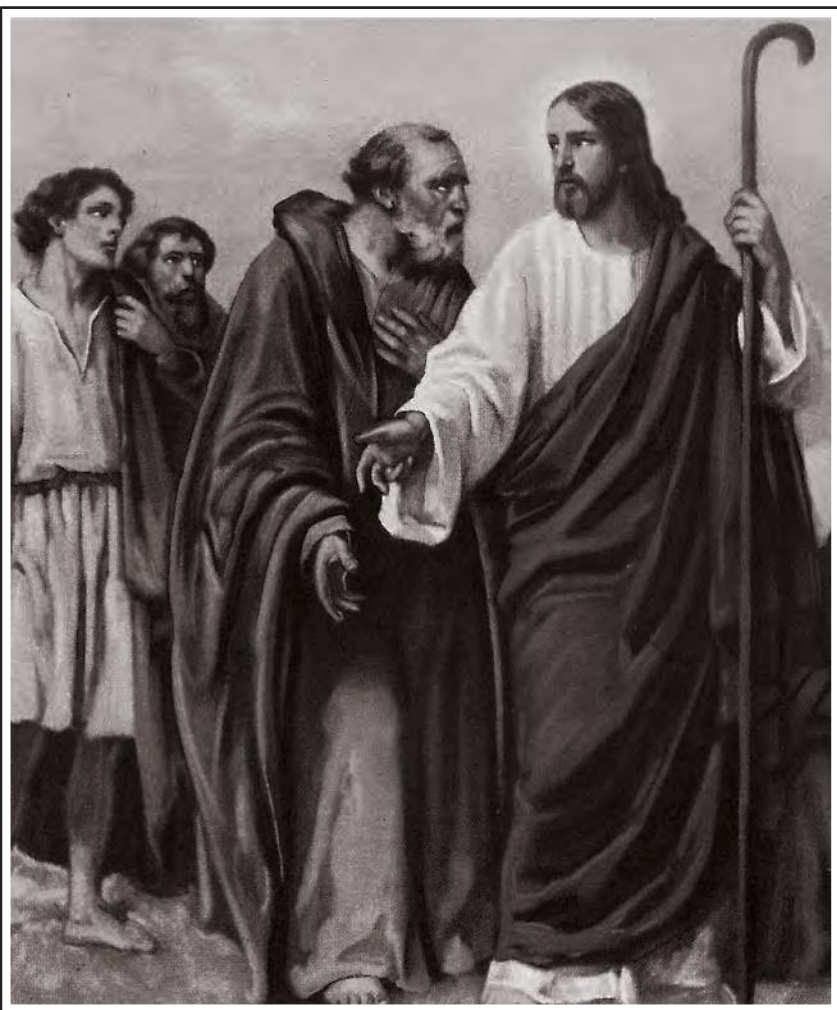
Апостол Івана

вчення, чи то твори з глибокою символікою в Об'явленні, чи то три листи-заохочення до Церкви, чи то Євангеліє від Івана, яке описує події життя Ісуса. Інші три Євангелія — від Матвія, Марка та Луки — розповідають про *земну* діяльність Ісуса. *Перевидання 1046*

Цікаво зазначити, що апостол Іван був останнім апостолом, який помер, тоді як його брат Яків помер першим. Майже всі апостоли загинули насильницькою смертю внаслідок проповідування Євангелія Христа, але Іван помер природною смертю в Ефесі у похилому віці — близько ста років.

Апостол Іван, безперечно, був чудовим прикладом для всіх віруючих в Ісуса. Його життя та твори доводять нам, що в усьому — чи то в доброму, чи в поганому — ми можемо радіти, якщо звертаємося до Господа за силою. Апостол Іван був гідний того, щоб його називали одним із *Дванадцяти апостолів Агнця*.

Дванадцять апостолів Агнця

Євреї відповіли йому, кажучи: «Ми не за добру справу каменуємо тебе, а за богохульство; і за те, що ти, будучи людиною, робиш себе Богом...» Тому вони знову намагалися схопити його, але він вирвався з їхніх рук. Івана 10:33 та 39

Тоді Тома, що зветься Дидим, сказав до своїх товаришів-учнів: «Ходімо й ми, щоб померти разом з Ним». Івана 11:16

Апостол Тома

Тома, як і інші вірні апостоли, був галілеянином. Вважається, що він, мабуть, був рибалкою в той час, коли Ісус покликав його бути апостолом. Тома також називали Дидимом, що означає «близнюк». Тож цілком можливо, що у Томи був брат-близнюк або сестра-близнючка, але Писання не вказує, хто це був.

Найцікавіше в Томасі було його характер. Він був людиною великої віри та відважної відданості своєму улюбленому Господу. Він був готовий протистояти всім іншим, якщо вважав свої ідеї правильними. Святе Письмо наводить два приклади цієї рішучості, які ілюструють дві дуже важливі речі. Один приклад показує, як Томас був рішучим у правильному рішенні, а інший — як він був рішучим, але помилявся у своєму уявленні про істину. У першому прикладі апостол Томас протистояв іншим апостолам, коли вони застерігали Ісуса, щоб Він уникнув небезпеки. Ісус та апостоли щойно втекли з Єрусалима, де розлючені євреї хотіли побити Ісуса камінням за те, що Він назвав Себе «Сином Божим» (Ів. 10:33, 36–39). Вони втекли в тихе місце, подалі від небезпеки, але незабаром до них дійшла звістка про смерть близького друга Ісуса — Лазаря. Ісус сказав: «Ходімо знову до Юдеї». Але всі апостоли, крім Томи, сказали: «Учителю, євреї щойно намагалися побити тебе камінням, а ти все одно хочеш туди повернутися?» Ісус пояснив важливість повернення, і Тома, добре усвідомлюючи небезпеку, вигукнув: «Ходімо й ми, щоб померти разом з Ісусом!» (Ів. 11:1-16). Це, безперечно, була чудова риса характеру, яку проявив Тома. Він охоче

Дванадцять апостолів Агнца

і негайно підкорився своєму Учителю та закликав своїх братів зробити те саме, хоча всі вони боялися переслідувань. У цьому прояві рішучості Тома був щирий, і його рішення було правильним. Це також хороший урок для християнина: те, що більшість наших друзів у щось вірить, не обов'язково означає, що це правильно. У другому прикладі рішучості апостола Тома знову виступив проти поширених серед своїх братів поглядів, але цього разу він помилявся. Одного вечора після воскресіння Ісуса десятеро апостолів зібралися у «*верхній кімнаті*», ділячись радістю з приводу численних явлень їхнього воскреслого Господа. Того вечора Тома не був там із ними. Можливо, він не міг повірити всім цим розповідям про явлення свого Вчителя після воскресіння і не хотів, щоб його підбадьорювали в тому, що, на його думку, було обманом. *Перевидання 2804* Тієї ночі Ісус з'явився десятьом, які зібралися у верхній кімнаті. Двері були зачинені, а вікна — закриті, проте Він з'явився перед ними зі слідами від цвяхів на руках і ногах та раною від списа в боці. Сповнені хвилюванням, що тепер Томас, безсумнівно, повірить, апостоли пішли до нього й розповіли про це дивовижне явлення. Але Томас сказав: *«Якщо я не побачу на Його руках слідів від цвяхів, і не вкладу свого пальця в сліди від цвяхів, і не вкладу своєї руки в Його бік, я не повірю»*. Івана 20:25 Він не вважав, що може довіряти власним очам, бо це могло бути обманом.

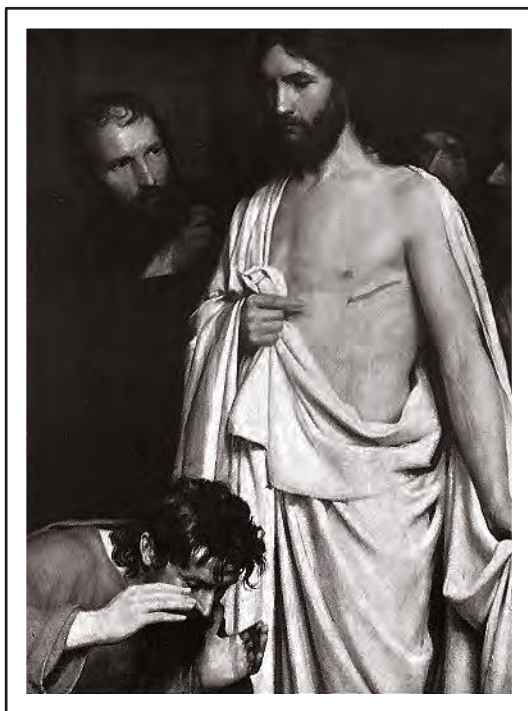
Йому потрібно було доторкнутися до ран свого Господа.

У цьому випадку Томас помилився, вирішивши піти проти інших апостолів. Перед ним стояли кілька його шанованих товаришів, які насправді бачили свого воскреслого Господа, проте Томас не довіряв їхнім свідченням. Ми можемо лише припустити, що Тома шукав Господа в молитві, щоб з'ясувати Його волю в цій справі, хоча й досі дотримувався своєї обережної думки. Це хороша порада для кожного християнина, адже Писання запевняє нас, що Господь направлятиме наш шлях, якщо ми шукатимемо Його щиро й правдиво. *Якова 1:5,6* Отже, Тома проходив випробування. Чи буде він уперто відстоювати свій хибний курс через гордість, коли йому доведено, що він помилявся? Ісус з любов'ю й терпінням дав Томі

Апостол Тома

саме той доказ, який був йому потрібний, щоб допомогти йому повірити. Він знав, що Томас ще не отримав допомоги Святого Духа в день П'ятидесятниці, щоб зрозуміти цю складну ідею воскресіння. Ісус також знав, яким заплутаним був цей час для Його улюблених послідовників, і тому Він змилюсердився над Томасом у цей час, коли був потрібен додатковий доказ.

Через тиждень після явлення у верхній кімнаті апостоли знову зібралися там. Цього разу Тома був разом з іншими десятима. Можливо, він у молитві обмірковував можливість таких явлень і був готовий визнати свою помилку, якщо Господь вирішить це зробити. Раптом перед ними постав їхній воскреслий Господь. Ісус одразу підійшов до Томи й попросив його підійти та не лише побачити, а й доторкнутися до Його ран. Яким же смиренным мав бути Тома, коли вигукнув: *«Господи мій і Боже мій!»* Ісус не намагався дорікнути Томі, а хотів показати йому та всім християнам відтоді, що Він, безсумнівно, живий навіки! Він сказав до

Дванадцять апостолів Агнца

Томасу: *«Ти повірив, бо побачив Мене. Блаженні ті, хто не бачили Мене, а повірили».* Івана 20:29 Ісус намагався показати, що існує два способи вірити в Нього. Дехто вірить лише тоді, коли бачить очевидні докази, що є добре. Але Ісус каже, що досконаліша віра — це та, що ґрунтується на істинній вірі у свідчення Писань та слово Ісуса. *Перевидання 2802*

Отже, у цьому уроці Тома майже впав у оману через власну невіру в обіцянку Ісуса повернутися. Цей приклад був важливим для всієї Церкви протягом століть, адже якби ніхто ніколи не сумнівався у воскресінні, Господь не мав би можливості надати своїм послідовникам переконливих доказів цього факту. Сумніви рано чи пізно все одно з'явилися б і могли б призвести до катастрофічних наслідків.

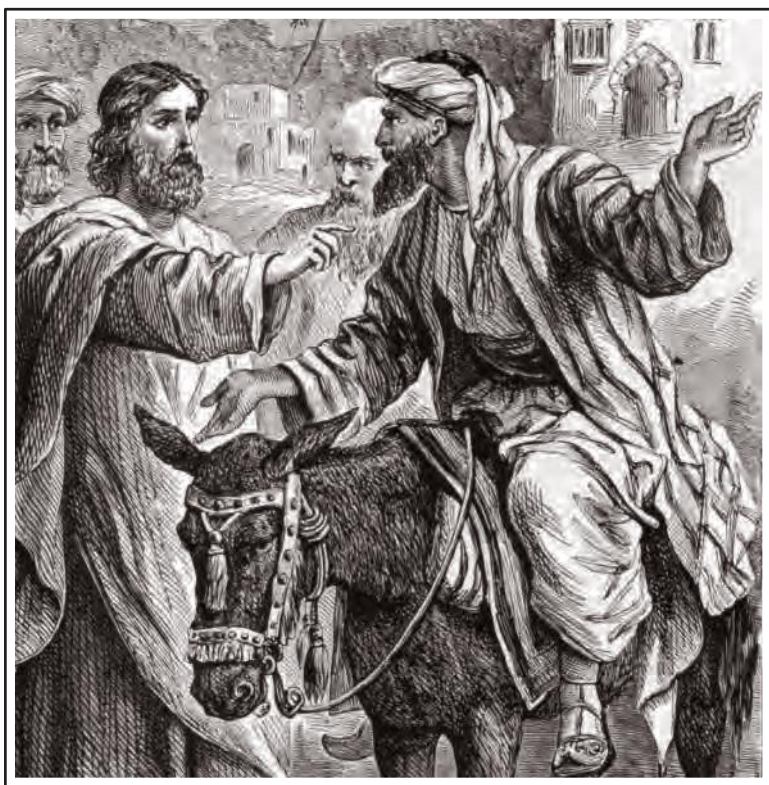
Уроки з досвіду Томи — це не лише доказ воскресіння. Вони показують: якщо Ісус не гнівався на того, хто був надто обережним, а виявив терпіння й надав докази важливих істин, то й ми повинні бути терплячими до інших, яких нелегко переконати в посланні про Божий прекрасний план. Ми повинні наслідувати приклад Господа і з любов'ю працювати з ними, щоб допомогти їм побачити істину. Є таке висловлювання: *«Будь терплячим до мене, Бог ще не закінчив зі мною!»* Якщо ми хочемо, щоб ця терпляча любов простягалася до нас, ми, безперечно, повинні простягати її й до інших. Іноді краще, коли людині потрібні додаткові докази, щоб повірити, адже в кінцевому підсумку вона буде більш глибоко переконана в істині. Дехто, навпаки, вірить занадто поспішно, і їхня віра згодом легко похитується. Кожен із нас має різні здібності до навчання, і ми повинні бути вдячні, що Бог надає достатніх доказів істини кожному, хто щиро шукає Його. Він терплячий, але очікує, що ми будемо зростати, коли Він уже ясно показав нам істину. Тома повірив, коли отримав необхідний доказ. *Перевидання 5236, 5237*

У Святому Письмі є ще лише одна згадка про апостола Томаса. Це сталося на березі Галілейського моря, коли після воскресіння Ісуса Він з'явився Томасу та шістьом іншим апостолам і звершив чудо великого улову

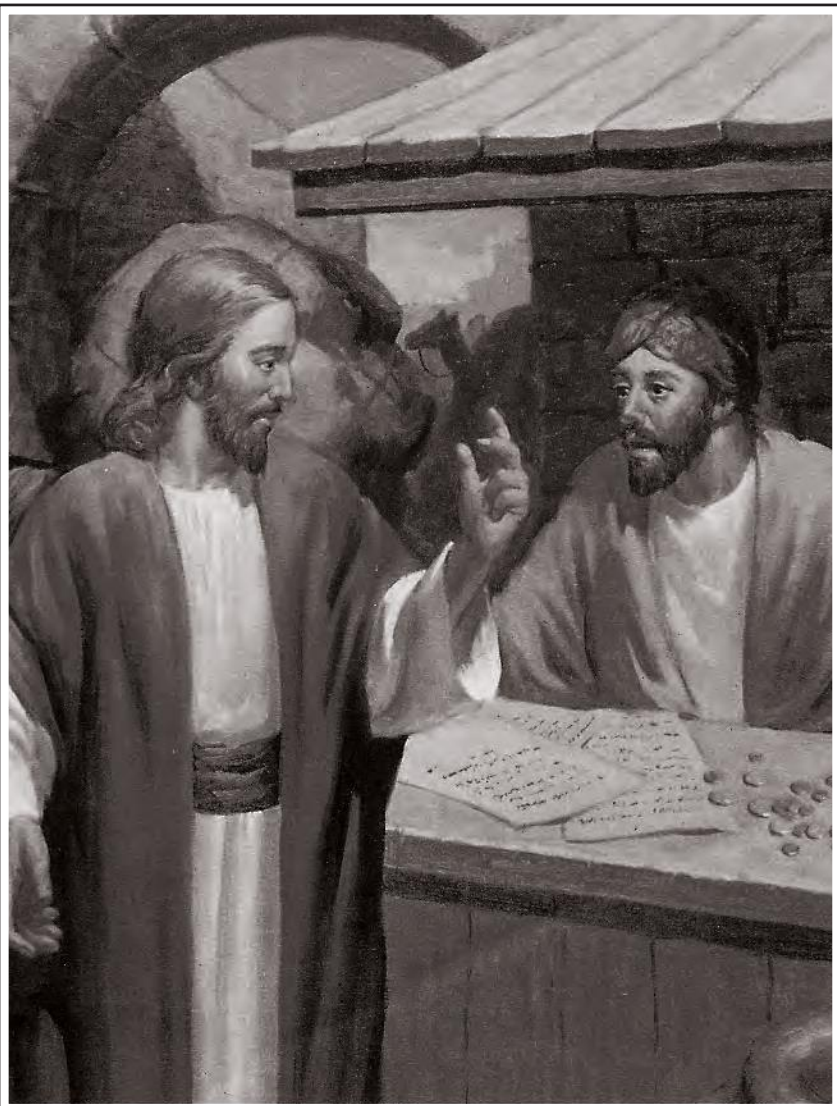
Апостол Тома

риби. *Івана 21:1-6* Ми можемо бути впевнені, що цей досвід надав Томасу додаткової сили віри.

Біблійні коментатори кажуть: *«Томас сумнівався, щоб ми не мали сумнівів»*. Часто буває так, що ті, кому потрібні вагоміші докази, щоб переконатися в істині, стають її найбільшими прихильниками. Це, безперечно, стосувалося апостола Томи, адже традиційна історія його місіонерських подорожей показує його як найактивнішого й найпереконливішого захисника Євангелія Христа. Історики повідомляють, що він безстрашно вирушав у такі безбожні землі, як Індія, Вавилонія та Персія, щоб сміливо проповідувати про свого Господа. Завдяки цьому сміливому свідченню загальноприйнято вважати, що Томаса стратили за його любов до Ісуса та Божого плану. Він справді був міцним фундаментом для Церкви та здібним служителем як один із *Дванадцяти апостолів Агнця*.

Дванадцять апостолів Агнця

І після цього Він вийшов і побачив митника на ім'я Левій, що сидів біля митниці, і сказав йому: «Іди за Мною». І той, залишивши все, встав і пішов за Ним. Лука 5:27-28

Апостол Матвія

У той час, коли Матвія покликали стати апостолом, він був успішним митником, що працював на римську владу. У Євангелії від Матвія 10:3 Матвій назвав себе «митником» — саме так євреї називали збирачів податків. Цю роботу вважали ганебною та зрадницькою щодо ізраїльського народу. Саме тому євреї ставилися до митників так само, як до грішників, вбивць, злодіїв та блудниць. Вони вважали, що будь-хто з їхніх братів, хто бере гроші у своєї родини й віддає їх жорстокому уряду, напевно не буде відданим своєму Богу. Податківці були добре обізнані в фінансових справах і були дуже кмітливими бізнесменами, які іноді ставали нечесними й несправедливими під час збору податків. Хоча деякі митники, як-от Матвій, не були нечесними, євреї розглядали їх усіх як ненависних грішників. Тож те, що Матвій у своєму Євангелії зізнався, що був митником, свідчило про його смиренність. Він не хотів створювати хибного враження про своє минуле, а навпаки — прагнув показати перетворюючий вплив Духа Господнього. *1 Кор. 1:26–29 та передрук 2260*

Коли Матвій був митником, його знали під ім'ям Леві. *Луки 5:27* Але він став називатися Матвієм (що означає «дар Божий»), коли відповів на покликання стати апостолом. Батьком Матвія був Алфей, також відомий як Клеопас. Вважається, що Клеопас був тим самим учнем, який йшов з Ісусом дорогою до Емаусу після Його воскресіння. Мати Матвія, Марія, також була ученицею Ісуса і, мабуть, була близькою до матері Ісуса, бо коли Ісус помер, обидві Марії разом стояли біля підніжжя хреста.

Дванадцять апостолів Агнца

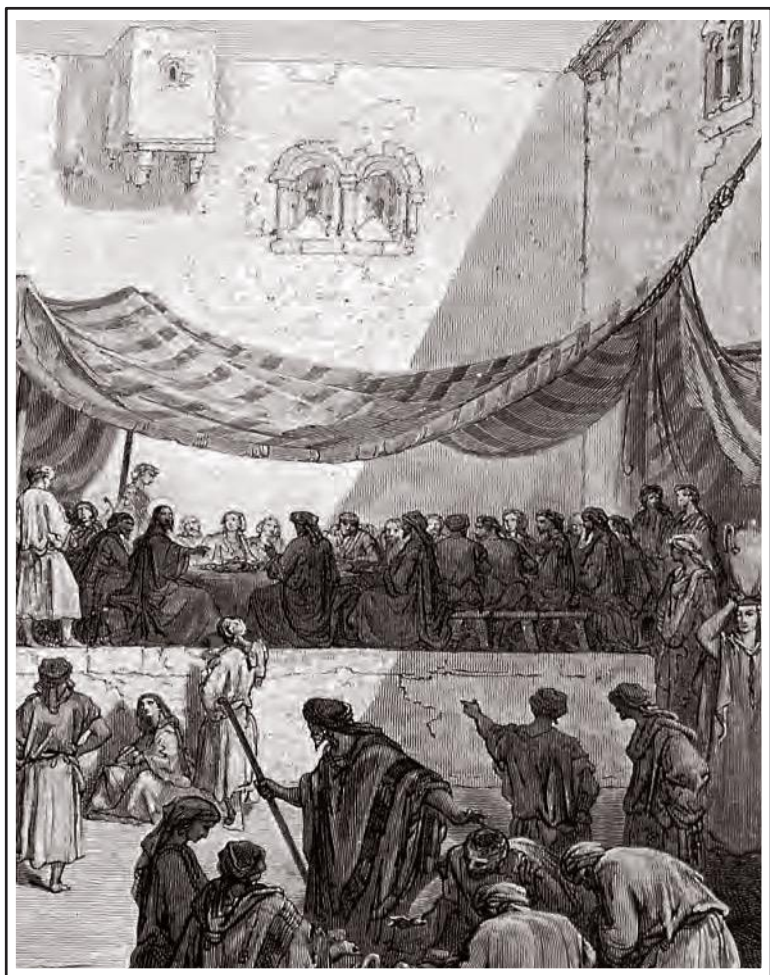
Вона також була біля гробниці Ісуса, коли виявилось, що Ісуса немає. *Івана 19:25 та Марка 16:1* Один із братів Матвія, Яків Молодший, також був апостолом Ісуса. У Матвія був брат Йосип, який, можливо, був учнем Христа, адже його згадують у зв'язку з певними подіями так, ніби він був добре відомий серед братів. *Марка 15:40* Між Матвієм та Ісусом, можливо, існував родинний зв'язок. Стверджується, що мати Ісуса, Марія, та батько Матвія, Алфей, були сестрою та братом. Це означало б, що Ісус був двоюрідним братом Матвія та Якова Молодшого. Якщо цей родинний зв'язок є правдивим, то Матвій, ймовірно, знав Ісуса особисто ще до того, як його покликали стати апостолом, і не був би чужим для дивовижного життя, характеру та проповіді Ісуса.

Капернаум був жвавим рибальським портом на березі Галілейського моря, і Ісус часто проповідував там перед численними мешканцями та купцями. Саме в Капернаумі жив і працював Матвій. На той час, коли Матвія покликали стати апостолом, Петро, Андрій, Яків та Іван уже були послідовниками Ісуса. Одного дня, коли Ісус проповідував у Капернаумі, а Матвій був зайнятий збором податків з євреїв, Ісус підійшов до Матвія й сказав: *«Іди за Мною»*. Як же Матвій, мабуть, був схвилюваний і відчував себе вшанованим! Фарисеї завжди зневажливо дивилися на Матвія, проходячи повз нього. Матвій, ймовірно, думав про цю снобістську поведінку фарисеїв: *«Якщо бути релігійною людиною означає саме це, то я не хочу мати з цим нічого спільного!»* Але, на противагу цьому, люблячий характер Ісуса, мабуть, допоміг Матвію побачити справжнє серце побожної людини. Матвій, ймовірно, подумав: *«Цей чоловік пропонує прощення та учнівство митникам і грішникам, таким як я. Звичайно, я піду за Ним!»* *Перевидання 2590–2591 та 4587, а також Марка 2:13, 14*

Отже, Матвій був впливовою та заможною людиною, але щойно Ісус покликав його, він не соромився і хотів оголосити своїй родині, друзям та діловим партнерам про своє рішення залишити все й піти за Ісусом. Він влаштував бенкет у своєму домі й запросив усіх, щоб вони могли пізнати його Спасителя та відчувати ту радість і благословення, які він відчував у своєму

Апостол Матвія

серці. Матвій був добрим і щедрим другом та гарним християнським прикладом, свідчачи їм про Ісуса. *Марка 2:15* Не лише Матвій був готовий ділитися, але й його дружина підтримала його у цьому рішенні. Те, що вона допомагала влаштувати розкішний бенкет, свідчило про її бажання допомагати Матвію всіма можливими способами. *Перевидання 2591* З усіх авторів Євангелій лише Матвій наводив слова Ісуса: «Не можете служити Богу й мамоні». Отже, Матвій не покладав надії на багатство, хоча й мав чималий статок. Він використовував те, чим був наділений, щоб піклуватися про інших. *Мт. 6:24*

Дванадцять апостолів Агнца

Оскільки люди, що зібралися на бенкеті, були всі митниками та грішниками, фарисеї прийшли й скористалися цим як нагодою, щоб критикувати Ісуса. Їхні серця завжди шукали приводів для докорів. Але Ісус обернув це на свою користь, щоб показати фарисеям та іншим, що вони не такі святі, як вважали. Ісус їв разом із митниками та грішниками, бо хотів підбадьорити їх і дати їм надію на Божу прощальну благодать. *Марка 2:16, 17* Але фарисеї все одно намагалися переконати людей, що Ісус нічим не кращий за грішника. Вони знову звинуватили Його, кажучи: *«Учні Івана Хрестителя та ми, фарисеї, постяться. Хіба ми не більш релігійні та віддані, ніж ти та твої послідовники?»* Ісус відповів: *«Як може наречена постити й сумувати, коли вона з нареченим? Вони не завжди матимуть Його тут, тож зараз час радіти й святкувати разом з Ним».* *Марка 2:18-20* Це була притча, яку фарисеї не могли зрозуміти, бо їх засліплювали гордість і зарозумілість. Хоча вони хвалилися постом, вони втратили з поля зору мету, заради якої це робили. Пост, або відмова від звичайних порцій їжі, — це спосіб виховання дисципліни та очищення розуму, щоб він міг зосередитися на роздумах про Бога. Вони перетворили піст на ритуал і традицію, щоб відчувати себе святішими за інших. Коли хтось настільки задоволений собою, що не бачить власної гріховності, а при цьому критикує інших, його вважають лицеміром. І саме так Ісус назвав гордовитих книжників та фарисеїв.

Про Матвія, окрім цих згадок у Євангеліях, написано небагато. Історія свідчить, що Матвій служив євреям у Юдеї та Галілеї приблизно п'ятнадцять років після П'ятидесятниці або, можливо, аж до руйнування Єрусалима. Безсумнівно, що Матвій спрямовував своє служіння на євреїв, адже його Євангеліє про земне служіння Христа цитує пророків Старого Завіту частіше, ніж будь-яке з інших трьох Євангелій. Вміння Матвія вести записи дозволило йому досить вправно зібрати воєдино факти з життя Ісуса та посилення на Нього зі Старого Завіту. Щоб євреї переконалися в авторитеті Ісуса як свого Царя, він довів, що Ісус є Месією, цитуючи

апостола Матвія

їхніх пророків. Це не мало б такого великого значення для язичницьких народів, які не були знайомі з Законом та пророками. *Перевидання 1046* Але коли євреї постійно відкидали послання про Месію, а на Єрусалим настало передбачене руйнування, Матвій, як кажуть, перебрався до Персії, де його послання було краще сприйняте. Зрештою, однак, проповідкування Божого слова в цих язичницьких країнах розпалило ненависть у серцях правителів, і кажуть, що Матвія стратили за проповідкування Євангелія. Служіння Матвія для Ісуса було служінням самозречення та несіння хреста. Кожен, хто залишить усе й піде за Ісусом, неодмінно житиме таким життям. *2 Тим. 3:12* Його твори свідчать про його смиренність, ревність та любовне захоплення своїм Учителем. Матвій справді був гідний того, щоб його називали одним із *Дванадцяти апостолів Агнця.*

Дванадцять апостолів Агнця

Апостоли

Яків Молодший, Юда Тадей та Симон Кананіт

Яків Молодший був братом Матвія. Його родина мешкала в Капернаумі в Галілеї. Яків був наймолодшим сином Алфея та Марії. Його родина була дуже благословенна духом Божим. Його мати й батько були вірними послідовниками Ісуса.

Альфей також був відомий під ім'ям Клеопас: Луки 24:18 та Іван 19:25

Про Якова Молодшого відомо небагато. Інформація, що передавалася протягом століть традицією, свідчить, що він був релігійним «зелотом», перш ніж його покликали стати апостолом. Однак традиції є сумнівними, якщо їх не підтверджує Святе Письмо. У часи Ісуса зелот — це був єврей, який повстав проти римської влади через її агресію щодо Ізраїлю. Зрештою зелоти вдалися до насильства проти римлян, але це насильство, ймовірно, відбулося вже після того, як Яків покинув їхню справу, щоб піти за Христом. Якби Яків був зелотом, він би дуже розлютився на Матвія за те, що той став митником, який збирав податки з євреїв, щоб віддавати їх ненависній римській владі.

Яків Молодший написав Послання Якова, в якому наголошується на рівновазі віри та діл у житті християнина. *«Віра, якщо не має діл, мертва» (Яків 2:17)*. Ми можемо багато дізнатися про Якова Молодшого, читаючи його практичні та мудрі настанови щодо формування характеру. Див. *«Розширені коментарі до Послання Якова»*. Ще одна згадка про Якова, що передається традицією, полягає в тому, що він, можливо, подорожував до Іспанії, щоб проповідувати там євреям, які перебували в неволі. Кажуть, що потім він повернувся до Єрусалима, де його закидали камінням за те, що він проповідував євреям про Ісуса.

Дванадцять апостолів Агнца

Привілей називатися апостолом і бути свідком життя, смерті та воскресіння Господа зробив Якова здібним вчителем для своїх братів-християн протягом усього його служіння. Безумовно, він мав бути міцним фундаментом для Церкви, адже його твори в Посланні Якова свідчать про глибоке духовне проникнення та мудрість. Хоча ми мало знаємо про нього, ми знаємо, що Господь обрав Якова Молодшого апостолом, і що Ісус любив його та молився за нього. *Івана 17:11-12*

Ще одним апостолом, про якого мало відомо, є Юда Тадей. Його не слід плутати з апостолом Юдою Іскаріотом, який зрадив Ісуса. Юда Тадей, мабуть, мав зовсім інший характер, ніж Юда, адже ім'я Юда Тадей (відоме також як Лебей) означає *«дороге серце»*.

У Новому Завіті є дуже мало згадок про Юду Тадея, окрім тих, що згадують його як апостола. У Євангелії від Івана 14:22, коли апостоли святкували останню Пасху з Ісусом, Юда Тадей запитав Ісуса: *«Господи, як це може бути, що Ти явишся нам, а не світу?»* Ісус сказав Юді та іншим апостолам: *«Ті, хто справді люблять Мене і дотримуються заповідей Мого Отця, зрозуміють Мої слова»*. Ісус відкривав Себе і Свою місію лише тим, хто смиренний серцем. *«Блаженні чисті серцем, бо вони побачать [і зрозуміють] Бога»*. *Мт. 5:8 та Додаток 5149*. Ісус також хотів, щоб апостоли знали, що Він і Його

Отець залишатимуться поруч із ними, направлятимуть і захищатимуть їх. *Ів. 14:23* Ісус втішав Юду Тадея та інших апостолів, бо знав, що наступного дня Він уже не буде з ними фізично, а буде страчений.

В одному з джерел, де Юда згадується як апостол, про нього говориться як про сина Якова. *Лука 6:16 NAS* Ймовірно, це був апостол Яків, брат апостола Івана, які були синами Зеведея. Він не міг бути сином Якова Молодшого або молодшого брата Ісуса Якова, оскільки обидва були занадто молоді, щоб мати дитину віку апостола. Отже, якщо Юда є сином апостола Якова Великого, то Зеведей був його дідом, а Іван — дядьком. Крім того, оскільки батько Юди був двоюрідним братом Ісуса, це означало б, що Юда був родичем Ісуса. Навіть сьогодні очевидно, що Небесний Отець часто покликає до учнівства саме з-поміж членів родини. Це має заохочувати нас свідчити іншим членам наших родин, які ще не прийняли послання істини.

Юда Тадей є автором Книги Юди. *Перевидання 3044:4* Згадаймо слова Ісуса до Юди: *«Ті, хто справді любить Мене і дотримується заповідей Мого Отця, зрозуміють Мої слова»*. Саме це є темою Книги Юди, де він закликає послідовників Ісуса залишатися в Божій любові, дотримуючись Божих слів. Книга Юди — це дуже коротка, але потужна книга Біблії.

Дванадцять апостолів Агнця

«Історія Церкви у Вірменії» стверджує, що саме апостоли Юда та Натанайл проповідували в цій країні. Зрештою Вірменія стала першою країною, яка у 301 році н. е. проголосила християнство своєю національною релігією. Але навіть попри це національне визнання християнства вірменський уряд спочатку був у люті через проповіді Юди та Натанайла і саме він був відповідальним за страту обох.

Незалежно від того, чи є ця історія правдивою, апостол Юда був вірним слугою Господа, адже він, як і інші вірні апостоли, зазначений серед тих, хто отримав дари Святого Духа в день П'ятидесятниці (*Дії святих апостолів 1:13*). Господь благословив лише тих, хто мудро використовував ці дари, адже вони були дані апостолам для заснування ранньої Церкви по всій землі. Як апостол, якого любив і за якого молився його Учитель, Юда, безсумнівно, був вірним своїм обов'язкам.

Ще одним вірним апостолом, про якого в Писанні збереглося дуже мало відомостей, є Симон Кананіт. Слово «кананіт» правильніше перекладається як «зелот». *Лука 6:15 та Дії святих апостолів 1:13*. Як зазначалося раніше, зелот — це патріотично налаштований єврей, готовий повстати проти римської влади. Але оскільки зелот був також фанатиком і зрештою вдавався до насильства, Симон, ймовірно,

Апостоли Яків Молодший, Юда Тадей та Симон

покинув цю справу, коли залишив усе, щоб піти за Ісусом. Ісус завжди проповідував ненасильство. *Мт. 5:39, 43–44 та Мт. 26:52*

Стверджується, що Симон був розп'ятий заради Христа і що перед смертю він проповідував навіть аж до Англії. Але знову ж таки, якщо про це не написано в Писанні, ми не можемо бути впевнені, чи це правда. Проте ми впевнені в тому, що Симон, разом з іншими апостолами, був свідком чудес і вчень Ісуса, а також чуда Його воскресіння. Вони були з Ним під час Останньої Пасхи та в Гефсиманському саду. Вони, ймовірно, були присутні, коли Ісус з'явився Томасу. *Ів. 20:26* Усі, крім Юди, зазначені як ті, хто отримав Святого Духа в день П'ятидесятниці, і всіх їх було послано як свідків Євангелія Христа по всій землі. *Дії святих апостолів 1:8 та 13*

Бути названим апостолом було великою честю, і всім трьом цим чоловікам було надано цей титул, що означає «*посланий*». Кожному з цих трьох були даровані особливі сили для заснування ранньої Церкви. Бог не помилився, обираючи будь-кого зі Своїх обраних апостолів для Ісуса. Безсумнівно, що завдяки Божій силі та благодаті Яків Молодший, Юда Тадей та Симон Кананіт стали міцним фундаментом Церкви та були вірними своєму покликанню як *апостоли Агнця*.

Дванадцять апостолів Агнца

Коли Ісус так сказав, Він занепокоївся духом, засвідчив і сказав: «Істинно, істинно кажу вам: один із вас зрадить Мене». Тоді учні поглянули один на одного, сумніваючись, про кого Він говорить... Ісус відповів: «Це той, кому Я подам шматок хліба, коли вмочу його». І, вмочивши шматок хліба, Він подав його Юді Іскаріоту, синові Симона. І після того шматка хліба в нього увійшов сатана. Тоді Ісус сказав йому: «Те, що ти маєш зробити, зроби швидко». Івана 13:21–27

Апостол Юда Іскаріот

Юда Іскаріот походив із південної Палестини, з Юдеї, тоді як інші одинадцять апостолів Ісуса були галілеянами. Ім'я Юди означає «Хвала». Вважається, що саме через це його мати та батько, Симон Іскаріот, були віруючими євреями.

Ймовірно, Юду привернуло до його Вчителя проповідування Івана Хрестителя. Його серце було готове прийняти вчення Ісуса, оскільки Іван вказав шлях до Месії та Його майбутнього Царства. Разом з іншими апостолами Юда був покликаний йти слідами Ісуса та розділяти Його страждання й самозречення. Юда разом з іншими проповідував про Царство, зцілював хворих і виганяв демонів силою Святого Духа Божого. Юда мав честь постійно перебувати зі своїм Спасителем протягом трьох з половиною років. Він був свідком чистоти життя Ісуса, а також Його вірності та послуху Небесному Отцю. *Мт. 10:5-8*

Інші апостоли та Ісус бачили в Юді дуже добрий діловий хист і доручили йому керувати скарбницею. Ісус та Його апостоли не мали часу займатися мирськими справами. Їм потрібно було присвятити весь свій час проповідуванню Царства, тому деякі послідовники Ісуса добровільно жертвували гроші на їхню фінансову підтримку. *Лука 8:1-3* Йуда, ймовірно, спочатку був дуже надійним у виконанні своїх обов'язків щодо скарбниці та у своїх завданнях виходити й проповідувати Царство. Усі апостоли мали однакові привілеї та особливе керівництво Святого Духа, усіх випробовували на вірність Ісусу, і всі, крім Юди, витримали ці випробування.

Дванадцять апостолів Агнца

Юда мав певні очікування щодо того, що зробить його Господь для встановлення Царства. Він думав, що незабаром Ісус силою встановить своє політичне керівництво проти римської влади, і Ізраїль опиниться під владою Христа. Легко уявити, як Юда міг думати: *«Я буду не просто скарбником цієї скромної, зневаженої групи послідовників Ісуса. Я буду скарбником великого й могутнього Царства!»* Але з часом Юда, ймовірно, побачив, як його амбіції розбилися, коли Ісус неодноразово говорив про те, що його стратять. Юда почав побоюватися, що Ісус не виконує Божі плани належним чином, і незабаром його надії на владу в Царстві зникнуть.

Любов і відданість Юди до Ісуса піддавалися дедалі більшим випробуванням, і незабаром насіння гордості та самовільності пустило коріння. Згодом воно опанувало весь його характер, оскільки Юда став нетерплячим до люблячого, смиренного підходу до місії Ісуса. *«Маючи всю силу Всесвіту у своїх руках, — думав він, — чому Ісус не використовує її перед більшою кількістю людей, щоб усі могли побачити Його силу та перевагу?»* Але кожне чудо Ісуса й надалі відбувалося тихо й смиренно. Юда не слухав, коли Ісус пояснював, що *«Син Людський»* мусить померти і що Його Царство не з цього світу. Він пояснював, що колись повернеться, щоб виконувати обов'язки генерала в армії, але не зараз. Інші апостоли теж не до кінця це розуміли, але вони підпорядковували свою волю Ісусу й вірили, що Він виконує волю Бога, Свого Отця. *Перевидання 4487*

У цьому є важливий урок для сучасних молодих християн. Чи бувало так, що ми дуже сердилися на батьків за те, що вони не дозволяли нам робити щось по-своєму? Є два способи впоратися з цією ситуацією. Один спосіб — продовжувати гніватися, сперечатися з ними, а потім робити все по-своєму, всупереч їхнім побажанням. Інший спосіб вирішити суперечку з батьками — це слухатися їх і терпляче вірити, що вони мудріші за нас. Перший спосіб називається *бунтом*, а другий — *послухом*. Як ви гадаєте, що більше подобається Господу? Безумовно, Юда був бунтівником і поганим прикладом, коли постійно хотів, щоб все було по-його, хоча й знав, що Ісус мудріший за нього.

Апостол Юда Іскаріот

Чим більше минав час, тим більше Юда зациклювався на своїй волі. Можливо, він думав: *«Мої плани неодмінно прискорять настання Царства. Бог, мабуть, потребує мене, щоб прискорити ці події. Він, напевно, звертається саме до мене і використовує мене для здійснення цього чудового плану, щоб Ісус отримав визнання, на яке заслуговує»*. Як же його, мабуть, дратувало бачити, як минають роки, а до віри в Ісуса приходять лише невелика кількість людей. Повільно він почав розробляти план, який мав би втілити його очікування — принаймні, так він думав.

Юда, без сумніву, вважав скарбницю засобом для реалізації своїх планів. Він накопичував гроші, ніби це були його власні. Він став одержимий ідеєю грошей. За шість днів до розп'яття Ісуса Юда був настільки стурбований грошима, що дорікнув Господу за те, що Той дозволив Марії вилити своє дорогоцінне миро на голову Ісуса. Він вигукнув: *«Яка марнотратність! Це миро можна було б продати за річну зарплату й роздати бідним!»* Як же неправильно було з боку Юди критикувати цю милу жертву Марії. І

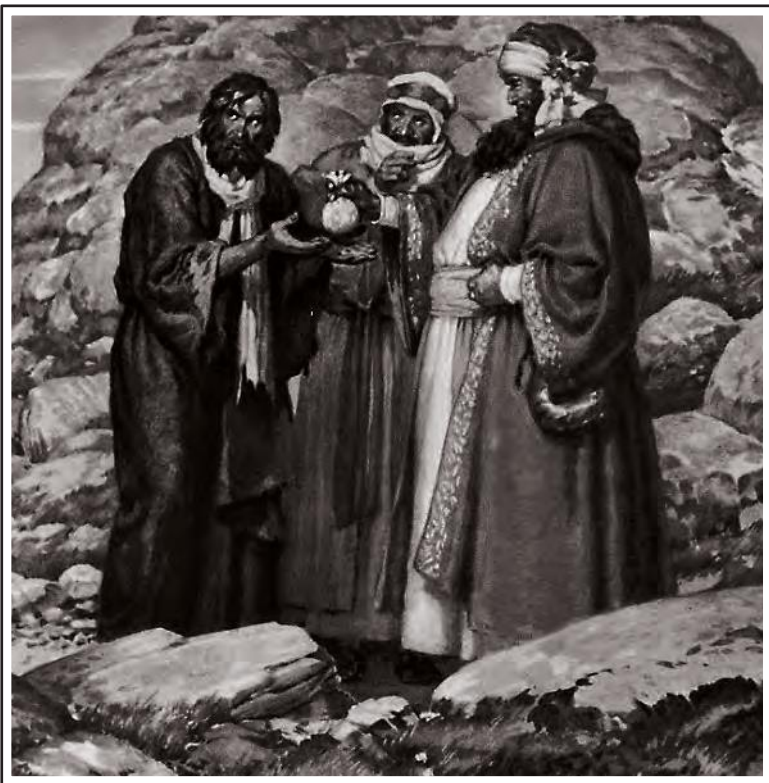
Як же вдвічі неправильно було критикувати свого Вчителя перед усіма Його послідовниками. Він навіть переконав деяких інших приєднатися до цієї критики. Але Ісус швидко дорікнув йому, сказавши: *«Залиште її в спокої, бо вона помазує Мене на поховання!»* Лицемірна турбота про бідних і нужденних насправді була жадобою до грошей. Мт. 26:7–12 та Ів. 12:3–8 Отже, любов до грошей заманила Юду в пастку, а його любов до Господа була дуже сумнівною.

1 Тим. 6:10 та передрук 5552

Дванадцять апостолів Агнця

Остання подія в житті Юди довела, що він уже не жив, аби служити своєму Господу Ісусу, а тепер жив, аби служити собі та своїм інтригам. Він уже не був натхненний своїм Господом Ісусом, а тепер був натхненний князем зла, сатаною. *Івана 13:2* Після інциденту з Марією Юда пішов до первосвящеників, які вже замислили позбутися Ісуса, і сказав: «*Що ви дасте мені, якщо я видам вам Ісуса?*» Вони домовилися заплатити йому тридцять срібняків. Саме ця подія була пророкована в Захарії 11:12-13.

Від цього моменту Юда шукав нагоди зрадити Ісуса. *Матвія 26:14-16* Коли настала ніч Пасхи, Ісус сказав своїм апостолам: «*Один із вас зрадить Мене... Той, хто занурює руку зі Мною в тарілку, той і зрадить Мене*» (спільна трапеза означала обітницю довіри та дружби — те, що Юда розділив трапезу з Ісусом, а потім

Апостол Юда Іскаріот

зрадником, вважалося б дуже серйозним проступком)). Незважаючи на численні ознаки, що виявлялися в характері Юди, інші апостоли все ж не знали про його зраду. *Ів. 13:26-29* Саме після цього Ісус сказав Юді піти й займатися своїми злими справами. Юда пішов і відразу ж звернувся до первосвящеників. Ісус перебував у Гефсиманському саду, коли Юда привів до свого Учителя натовп священиків, слуг і старійшин. Юда підійшов до Ісуса й сказав: *«Вітаю, Учителю»*, — а потім поцілував Ісуса. Навіть тоді Юда вважав Ісуса своїм Учителем і, ймовірно, сприймав усю цю подію як спосіб змусити Ісуса взяти ситуацію під контроль. Але натовп схопив Ісуса й повів

Його, як звичайного злочинця, на розп'яття.

Коли Юда побачив, що його плани провалилися, наступного ранку він повернувся до первосвящеників і сказав: *«Я згрішив, зрадивши невинну кров»*. А вони відповіли: *«То навіщо ти прийшов до нас? Ти сам відповідальний за це!»* Юда кинув срібні монети, втік і повісився на дереві.

Чи покався Юда у своєму злочині? Це знає лише Бог. Все, що ми можемо зробити, — це оцінити вчинки Юди та винести уроки з його досвіду для власного характеру. Він ніколи не волав до свого Вчителя: *«О, Господи, прости! Мені шкода, я так помилюся!»* Ні, натомість він пішов до своїх спільників у злочині — первосвящеників, які не могли надати прощення. Його гордість завадила йому звернутися до своїх братів, просити у них прощення та допомоги, щоб виправитися від своїх гріхів. Коли апостол Петро згрішив, тричі зрадивши Господа, він смиренно повернувся до своїх братів і доклав зусиль, щоб виправити свою помилку. Юда ж повадився гордо до самого кінця. *Мт. 27:3-10* У своїх думках він вважав, що єдиний вихід — це накласти на себе руки, адже повернутись назад означало б визнати перед усіма, що він помилюся. Він не згадав про особливу допомогу Божого Духа, яку йому було надано. Він не замислювався над тим, якою втратою для справи Господньої стане його смерть. *Мт. 13:11, 12* Він егоїстично розірвав свій завіт — зректись себе, взяти свій хрест і йти за Ісусом. Замість того, щоб просити про допомогу, він наклав на себе руки. *Перевидання 5452–5453*

У житті Юди ми бачимо дуже важливий аспект Божого закону любові. Кожна людина вільна вирішувати, чи буде вона

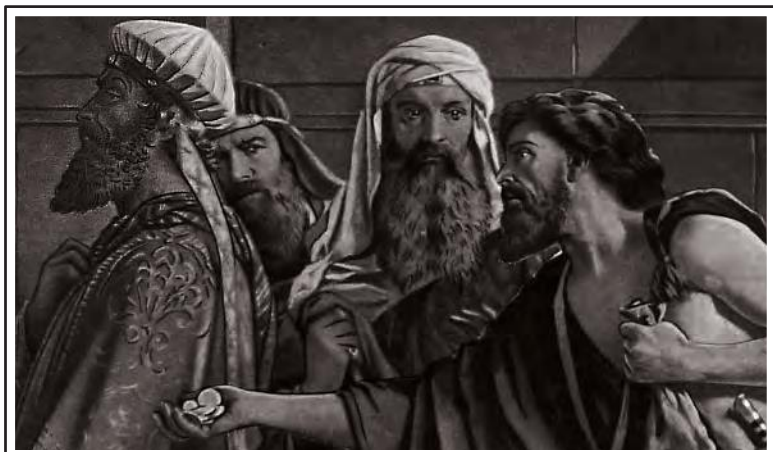

Дванадцять апостолів Агнца

не буде слухатися свого Бога. Це називається «вільною моральною волею». Бог не втручається, якщо хтось хоче обрати злий шлях, але дозволяє людині проявляти свій справжній характер у кожному досвіді. Якби Бог втручався, людина була б слухняною лише тому, що її змушували, а не тому, що вона любила Бога та Його волю. Тому Бог дозволяє нам усім проходити випробування, але протягом них дає нам попередження та шляхи, як уникнути наших випробувань і спокус. *1 Кор. 10:13*

У випадку з Юдою його Учитель надавав йому чимало можливостей покаятися. Ісус виявляв лагідність і великодушність щодо Юди аж до самого останнього вчинку, коли той зрадив Ісуса поцілунком. *Мт. 26:49-50* Навіть у той момент Юда ще мав вибір — попросити прощення у свого Учителя. Нам слід взяти собі до серця

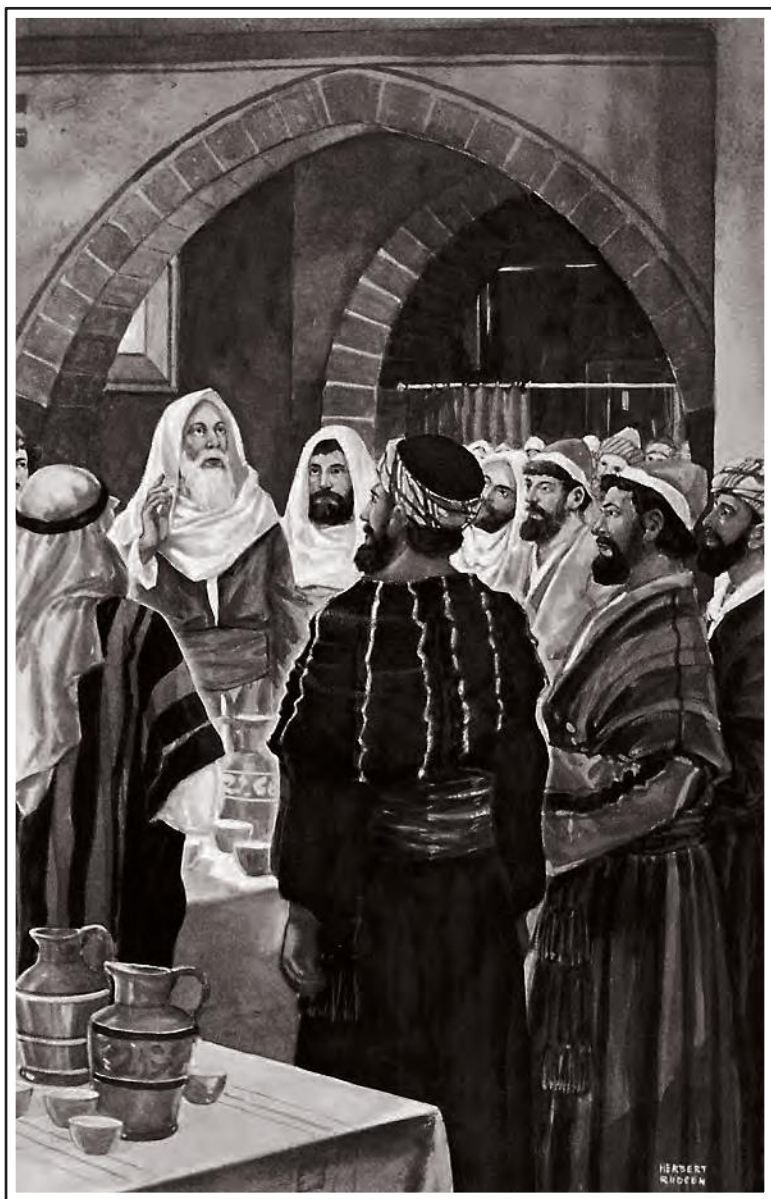
урок апостола Юди Іскаріота

урок про цю лагідну манеру Ісуса у поводженні з тими, хто протистоїть нам. Ми повинні пам'ятати, що не маємо судити серця наших братів чи навіть людей у світі. І Петро, і Юда протистояли Господу, але Ісус був люблячим і терплячим до них. Він працював з ними, щоб допомогти їм повернутися до гармонії з Богом. Бог дозволив Петру на деякий час відійти далеко від віри лише для того, щоб показати Петру урок про його немічну плоть. Деякі з наших братів-християн також можуть відійти далеко від Господа, і все ж надія залишається до самого кінця. Даваймо всі робитимемо все, що в наших силах, щоб допомогти нашим братам, а суд і уроки їхнього життя залишимо Господу. *Мт. 7:1-5* Юда Іскаріот мав усі можливості очиститися істиною та стати корисним у справі Господній, але замість цього він став слугою сатани. Ісус сказав, що з дванадцяти апостолів, даних Йому Небесним Отцем, ніхто не загубився, крім Юди, «сина погибелі». Ісус також сказав: *«Горе тому чоловікові, через якого Син Людський зрадиться! Краще було б тому чоловікові, якби він не народився».* *Мт. 26:24 та Ів. 6:70* Юда відмовився від привілею бути вірним послідовником Ісуса — тим, хто був би гідний називатися одним із *Дванадцяти апостолів Агнця*. Хоча ми черпаємо уроки з життя Юди Іскаріота, ми не можемо вважати його тим, хто є міцним фундаментом Церкви.

Натомість почесне місце, яке він мав би зайняти як частина Месії, зайняв інший.

Дванадцять апостолів Агнця

Нехай його оселя стане пустою, і нехай ніхто в ній не мешкає, а його єпископство [посаду наглядача] нехай займе інший. Дії святих апостолів 1:20

Вибір заміни зрадника

Після воскресіння та вознесіння Господа Ісуса одинадцять вірних апостолів разом із близько ста двадцятьма учнями Ісуса зібралися у верхній кімнаті в Єрусалимі, чекаючи на обіцяне благословення Святого Духа. *Дії святих апостолів 1:4-15* І під час очікування апостол Петро згадав пророцтва щодо Юди в книзі Псалмів: *«Нехай його оселя буде пустою, і нехай ніхто в ній не мешкає; а його єпископство [посаду наглядача] нехай займе інший»*. *Дії святих апостолів 1:20* З огляду на це Петро закликав своїх братів обрати серед тих, хто був вірним послідовником Ісуса, заміну зраднику Юді.

Цей наступник Юди мав бути віруючим, який був свідком життя та воскресіння їхнього Господа. Апостоли вибрали з-поміж себе двох шанованих християн — Юста* та Маттіаса — і молилися до Небесного Отця, щоб Він благословив того, кого Він обрав на заміну Юді. *«...і вони кинули жереб, і жереб випав на Маттіаса; і він був зарахований до одинадцяти апостолів»*. *Дії святих апостолів 1:21-26*

Матіас, безперечно, був вірним прикладом для ранньої Церкви. Ми знаємо, що він був євреєм, оскільки покликання Церкви ще не поширилося на язичників. Ймовірно, він був

*Можливо, що Юст — це той самий Варнава, якого в Діяннях святих апостолів 4:36 також називають Йосипом. Йосип — це той самий *«Йосип, званий Варсава, на прізвисько Юст»*, про якого йдеться в Діяннях святих апостолів 1:23. Більше про Варнаву буде написано в наступному розділі, присвяченому апостолу Павлу.

Дванадцять апостолів Агнца

з віруючої єврейської родини, адже його ім'я означає «*Дар Єгови*». Цілком імовірно, що він раніше був послідовником Івана Хрестителя, оскільки Петро зазначив це як одну з вимог, яких вони очікували від заміни. *Дії святих апостолів 1:21, 22* З огляду на ці вимоги, цілком імовірно також, що він був одним із 70 учнів, яких Ісус послав проповідувати силою Святого Духа. *Лука 10:1* Матіас, мабуть, був дуже відповідальним і активним прикладом віруючого, інакше його б не обрали на таке почесне місце серед братів.

Хоча Матіас цілком міг би стати гідним християнським прикладом і замінити Юду, а апостоли у своєму завзятті намагалися виконувати Божу волю, з багатьох причин вони помилилися, випередивши Господа. Однією з причин було те, що Ісус просто наказав їм залишитися в Єрусалимі й «*чекати на обітницю Отця...*». Він не наказував їм брати у свої руки справи, що мали велике значення для Церкви. Іншою причиною було те, що вони ще не отримали народження від Святого Духа, яке дало б їм яснішу мудрість у таких справах. Нарешті, Петро мав би знати з численних уроків свого шляху з Господом, що йому слід остерігатися своєї схильності діяти першим, не зваживши на наслідки. Він мав би бути дуже обережним, зважаючи на свою імпульсивну натуру.

Хоча Небесний Отець цінував ревність їхніх сердець, Він проігнорував їхню помилку і дозволив часу довести їм, що Він цілком здатний самостійно обрати Апостола на заміну Юді. *Перевидання 549–552* Єгова мав інший план і готував кращий інструмент, обраний Ним Самим, — Савла з Тарсу. Але Савл? Апостоли ніколи б його не обрали! Він був відомий як гонитель Церкви, і незабаром він навіть братиме участь у побитті камінням їхнього улюбленого Степана! *Дії святих апостолів 7:57–60* Бог мав довести ранній Церкві та всім віруючим, що Він може взяти оманливу ревність Савла і, завдяки Своему Святому Духу, перетворити його на найвидатнішого з дванадцяти апостолів. *1 Кор. 1:26–29 та 2 Кор. 11:5* Про вірного апостола Павла багато відомо з Писань, а його навернення та життя будуть детально розглянуті в наступному розділі.

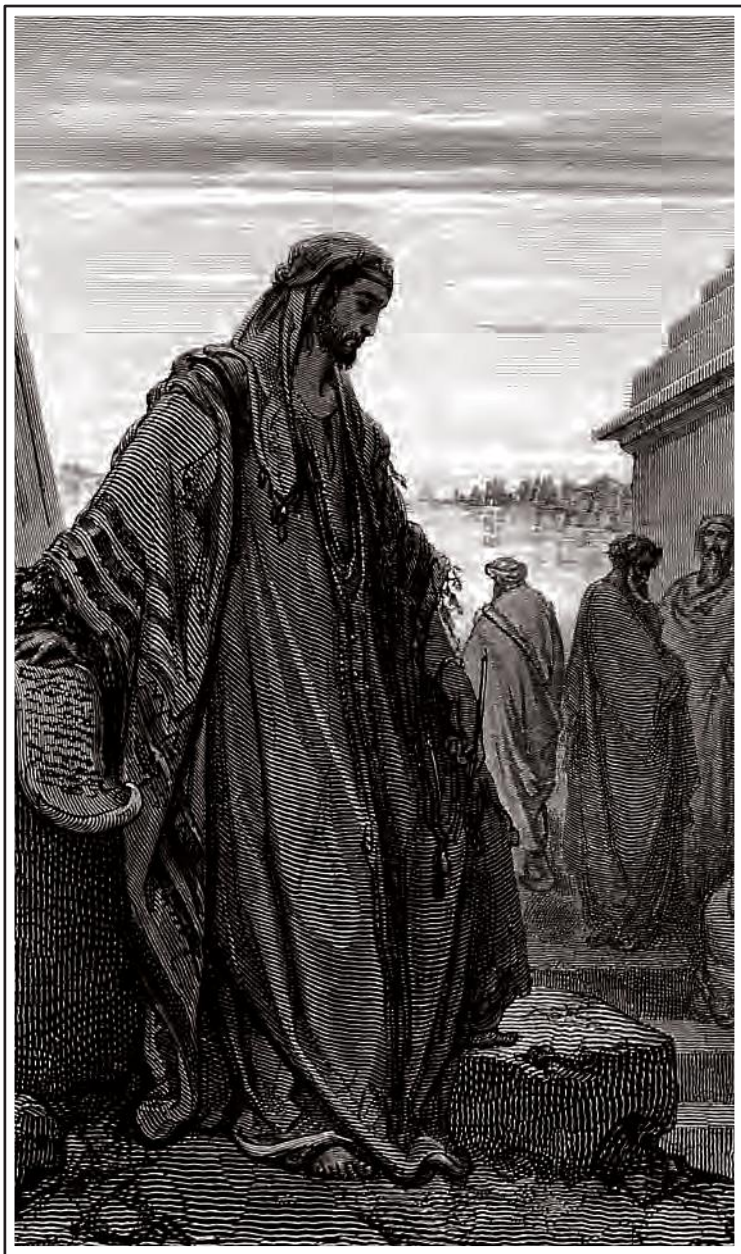
Вибір заміни зрадника

А що ж щодо Маттіаса? Коли він побачив, що Бог не благословив його стати апостолом на заміну Юді, чи став він заздрисним або ображеним і чи боровся за своє право бути апостолом? Чи він, обурений, гнівно пішов геть і покинув паству Господню? Ймовірно, що ні, адже історія свідчить, що він був дуже активним у свідченні Євангелія. Усі християни повинні взяти собі за приклад цей смиренний і люблячий дух, який радіє особливим благословенням інших. У 1-му Посланні до Коринтян 13:4 ми читаємо, що любов не заздрить. Той факт, що інші обрали Маттіаса на заміну Юді, був свідченням його люблячого характеру щодо Господа та його братів.

Історики стверджують, що Матіас допомагав поширювати Євангеліє аж до Вірменії та Ефіопії. Церковна історія також зазначає, що він був ув'язнений і осліплений ефіопами, а потім врятований апостолом Андрієм. Історики також вважають, що остання місія Матіаса відбулася в Єрусалимі, де його закидали камінням до смерті за його служіння Ісусу.

Ми згадуємо, що Матіас та Юст були присутні серед ста двадцяти учнів, які зібралися у верхній кімнаті й отримали Святого Духа в день П'ятидесятниці. З біблійних записів випливає, що Матіас та Юст користувалися великою повагою серед одинадцяти вірних апостолів, і хоча жоден із них не входив до числа дванадцяти апостолів, Церква може шанувати їх обох як вірних послідовників Агнця.

Дванадцять апостолів Агнця

«Про мій спосіб життя від юності, який спочатку був серед мого народу в Єрусалимі, знають усі юдеї; ті, хто знав мене від самого початку, якщо вони захочуть засвідчити, що я жив як фарисей, дотримуючись найсуворішої течії нашої релігії». Дії святих апостолів 26:4-5

Апостол Павло

Апостол Павло є найвидатнішим серед усіх апостолів. Як зазначалося в попередньому розділі, саме його безпосередньо обрав Бог, щоб замінити зрадника Юду. Читаючи про дивовижні переживання та благословення, даровані апостолу Павлу, нам слід задуматися над тим, чого втратив Юда, не проявивши вірності та послуху. Святе Письмо говорить, що якщо ми постійно марнуємо свої благословення, Господь забере їх і дасть іншому, хто їх цінуватиме. *Матвія 25:28 та Луки 19:24*

Павло був також відомий як Савл з Тарсу. Його батько був заможним римським громадянином, а ім'я Павло частіше вживалося в Римі. Його родина була глибоко єврейською і належала до релігійної групи фарисеїв. Савл отримав гарну освіту в релігійній школі, яку відвідували лише сини заможних людей. Савл мав переваги в усіх відношеннях: він був освіченим, заможним, надзвичайно релігійним і шанованим своєю родиною та співвітчизниками. *Дії святих апостолів 22:3*

Оскільки Савл був дуже відданим іудеєм, він служив Богу з усією можливою ревністю та любов'ю. Але хоча він служив Богові з ревністю, це не ґрунтувалося на пізнанні Божої мудрості. *Рим. 10:2, 3* Він вважав, що догоджає Богові, коли жорстоко переслідував християн-євреїв за те, що Закон називав «ерессю», караною смертю. Саме він віддав наказ стратити Степана, вірного християнського учня, побиттям камінням.

Останнім актом переслідування, який вчинив Савл, було розпорядження про те, щоб християн з Дамаска судили в Єрусалимі. Савл вирушив із групою чоловіків, ймовірно, інших релігійних діячів та воїнів, дорогою до Дамаска, щоб привести ненависних християн

Дванадцять апостолів Агнца

назад до Єрусалима. Але дорогою Савл пережив найдивовижніше, що тільки може трапитися з людиною, — досвід, який назавжди змінив його життя! *Перевидання 550*

Коли Савл подорожував, приблизно опівдні, раптом на групу чоловіків зійшло сяйво, яскравіше навіть за сонце. Савл та інші впали на землю, почувши: «*Савле, Савле, чому ти переслідуєш Мене?*» Савл відповів: «*Хто Ти, Господи?*» Голос відповів: «*Я — Ісус, Той, кого ти переслідуєш.*» Савл запитав: «*Господи, що Ти хочеш, щоб я зробив?*» Ісус відповів: «*Встань і йди до міста, і там тобі скажуть, що робити.*» Інші чоловіки, які подорожували разом із Савлом, не бачили Ісуса, вони лише чули Його голос. Савл не тільки почув голос Ісуса, але й побачив Ісуса у Його славі як Божественну, безсмертну духовну істоту! *1 Кор. 15:8* Інші апостоли бачили воскреслого Ісуса, але вони не бачили Його як Божественну духовну істоту. Ісус вирішив приймати різні людські образи, щоб з'являтися перед іншими, щоб вони не злякалися.

Апостол Павло

Яскравість цього бачення засліпила очі Савла, але просвітила його розум. Коли Ісус сказав Савлу: *«Чому ти переслідуєш Мене?»*, Він мав на увазі: *«Савле, чому ти переслідуєш тих, хто вірить у Мене?»* Але чому Ісус прийшов саме до такого чоловіка, як Савл з Тарсу, який переслідував до смерті Своїх послідовників? Чому Він просто не виконав бажання апостолів і не признав Маттіаса апостолом замість Юди? Бог хотів зробити з Савла чудовий приклад, щоб показати, що Він може взяти навіть найстрашнішого з людей і перетворити його заблукале серце на одне з найлюбячіших і наймилосердніших! *1 Кор. 1:26–29* Бог також хотів показати, як Він міг підготувати такого чоловіка ще до його народження й наділити його якостями та перевагами, необхідними для виконання роботи великого апостола. *Гал. 1:15* Родина Савла була заможною, освіченою та релігійною. Його батько був фарисеем, тож Савл також став фарисеем. Обидва вони знали Божий Закон краще, ніж більшість людей. Ці якості, природно, робили Савла дуже корисним у поширенні Євангелія серед євреїв. Але Савл мав прийняти покликання залишити все й піти за Христом. Бог не змушував Савла робити нічого. Савл мав сам зробити вибір. *Дії святих апостолів 9:1–8*

Керуючись вказівками своїх супутників, Савл вирушив до Дамаска, як просив Ісус. Там він постив і щиро молився до Господа, щоб Той показав йому, що робити. Савл не плакав і не казав: *«О, бідний я, я втратив зір!»* Ні, він смиренно чекав на вказівку Господа. І поки він чекав, він отримав видіння, що прийде чоловік на ім'я Ананія й поверне йому зір. У той самий час Ананія, вірний учень Ісуса, отримав видіння. Господь сказав: *«Ананія, встань і йди до дому Юди, бо там молиться чоловік із Тарсу на ім'я Савл. Іди й поверни йому зір»*. Але Ананія сказав: *«Господи, це ж той чоловік, який переслідує святих у Єрусалимі!»* Та Господь відповів: *«Іди, бо він — Мій обраний інструмент, щоб нести Моє ім'я перед язичниками, царями та синами Ізраїля; бо Я покажу йому, скільки він мусить страждати заради Мого імені»*. І Ананія вчинив саме так, як сказав Господь. Він пішов прямо до Савла, поклав на нього руки й сказав: *«Брате Савле, Господь Ісус послав мене, щоб повернути тобі зір»*

Дванадцять апостолів Агнца

і наповнити тебе Святим Духом». У ту ж мить з очей Савла впали лусочки шкіри, і він майже повністю відновив зір. Тоді він встав і прийняв хрещення. Савл був готовий служити Господу й готовий багато страждати заради Його імені. Дії святих апостолів 9:10-20

Савл одразу ж почав проповідувати в Дамаску, проголошуючи ім'я Христа в синагогах і кажучи: *«Ісус є Сином Божим!»* Усі дивувалися, чуючи, як Савл, гонитель християн, проповідує те саме ім'я, яке він раніше зневажав. Невдовзі первосвященники Дамаска почали ненавидіти Савла й замислили вбити його. Але християни в Дамаску допомогли йому втекти з міста й повернутися до Єрусалима.

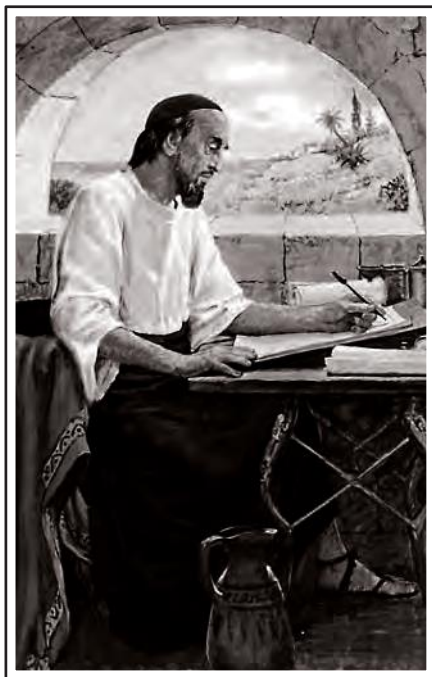
Коли Савл прибув до Єрусалима, він намагався працювати пліч-о-пліч з іншими християнами, але вони боялися цього гонителя, який засудив на смерть їхнього улюбленого Степана! Тоді Господь подбав про те, щоб Його учень Варнава* став на захист Савла. Варнава розповів про все, що сталося з Савлом, і про те, яку чудову зміну Господь здійснив у ньому. Він показав, що Савл був настільки ревним свідком Ісуса, що його ледь не вбили. Тоді християни Єрусалима зрозуміли і прийняли Савла до своєї спільноти. Вони стали свідками великої сили свого Всемогутнього Бога!

Але уявіть, що відчували рідні та друзі Савла, побачивши його навернення. Вони сприйняли цю Божу силу як силу сатани, що опанувала їхнього улюбленого Савла. *«Який ти сором для святого народу Ізраїлю!»* — мабуть, так вони думали. Тоді Савл зазнав переслідувань з боку своєї родини, і все, що він мав як фарисей та син заможного чоловіка, було у нього відібрано. Савл залишився людиною без честі в своїй родині та країні, і заради Христа він перейшов від багатства до бідності. *Дії святих апостолів 9:19–30 та передрук 4355*

Савл не зневірився через це і не піддався спокусі послабити свою ревність за Господа. Ні, він вирушив до Аравії, щоб вивчити численні пророцтва та Закон і з'ясувати, на що вони вказують

*Можливо, що Варнава, якого в Діяннях 4:36 також називають Йосесом, — це та сама особа, що й *«Йосип, званий Варсава, на прізвище Юст»* у Діяннях 1:23. Див. також Діяння 15:22. Пам'ятайте, що Юст і Матіас були тими двома, щодо яких апостоли кидали жереб, обираючи заміну Юді.

Апостол Павло

своєму Господу Ісусу та як вони роз'яснили Божий план. Протягом трьох років він навчався, стаючи зрілим християнином і більш здібним як обраний інструмент Господній. Наповнений Святим Духом і мудрістю прекрасного Божого плану, він прагнув повернутися й навчати цього плану всіх. Цікаво зауважити, що три роки — це приблизно той самий проміжок часу, протягом якого інші апостоли навчалися та здобували знання разом зі своїм Учителем під час Його три з половиною річного

служіння. Вивчення Божого плану є дуже важливим для кожного християнина, перш ніж докладати великих зусиль, щоб служити Йому. 2 Тим. 2:15

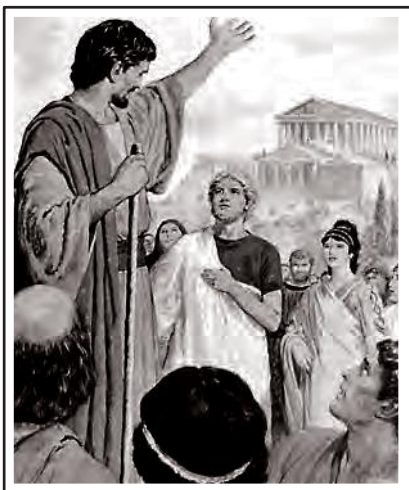
І ось настав час для Савла розпочати свою місію для Христа. Знову Господь послав Варнаву, щоб той допоміг Савлу побачити, яким шляхом йому слід іти. Варнава був левітом — євреєм, який навернувся до християнства з язичницького острова Кіпр. Він знав про велику потребу в Антіохії у допомозі для розуміння Слова Божого. Він заохотив Савла вирушити туди, щоб той зміцнив віру новонавернених язичників. Варнава пам'ятав, що було сказано Савлу у видінні: «...неси моє ім'я перед язичниками...». Варнава був відомий як «син втіхи» або «син заохочення». Варнава хотів підбадьорити своїх братів в Антіохії й вважав Савла найкращою надією для цього. Варнава особливо піклувався про новонавернених язичників, оскільки його рідна країна, що розташовувалася неподалік від Антіохії, також була язичницькою, і він мав там багато друзів. Можливо, багатьох із цих друзів навернув сам Варнава.

Дванадцять апостолів Агнца

Савл і Варнава залишалися в Антіохії близько року, доки новонавернені не зміцніли у вірі. Брати в Антіохії знали, що є й інші Церкви, які чекають на допомогу від Савла та Варнави, і вони безкорисливо попросили їх вирушити в дорогу, щоб засновувати нові Церкви в інших містах язичників.

Тож Савл і Варнава розпочали свої місіонерські подорожі, проповідуючи язичникам і євреям. Савл використовував ім'я Павло, оскільки воно було більш поширеним серед язичників. Вони застосовували інший метод свідчення, коли доносили Боже послання до язичників. Це були люди, які мали язичницьких богів і не розуміли писань єврейських пророків. Павло та Варнава використовували силу Святого Духа, щоб зцілювати хворих, аби люди прислухалися до того, що вони мали сказати.

У язичницькому місті Лістра люди були настільки вражені цими чудесами, що вважали Павла та Варнаву своїми язичницькими богами — Меркурієм та Юпітером. Вони одразу принесли Павлу та Варнаві жертви й славили їх як своїх богів. Але Павло та Варнава швидко вийшли до них і сказали, що вони — лише двоє людей, посланих єдиним істинним

Бога, і що Він хоче показати їм, що ці жертви фальшивим богам є гріхом.

Багато язичників з Лістри прислухалися, а деякі навіть стали віруючими, але потім до міста прийшли деякі євреї, щоб проповідувати проти Павла та Варнави, і всі почали виганяти їх з міста, кидаючи камінням. Там їх залишили помирати, щоб їх з'їли дикі звірі. Але ті небагато, хто повірив, прийшли, доглянули Павла та Варнаву й повернули їм здоров'я, щоб вони могли знову проповідувати. Побоюючись за життя цих новонавернених, Павло

Апостол Павло

і Варнава покинув Лістру, щоб цим ново наверненим у Христі не заподіяли шкоди. Павло та Варнава довірили Богу піклування та опіку над цією молодого Церквою. *Перевидання 4369, 4364 та Дії святих апостолів 14:6-22.* Коли апостоли Павло та Варнава проповідували євреям, вони використовували інший метод свідчення, адже євреї очікували на Месію і були добре обізнані з пророцтвами. Ці двоє чоловіків заходили до синагог, і коли наставала їхня черга говорити, вони розповідали про пророцтва, які вказували на Ісуса. Іноді євреї слухали їх і приймали Ісуса як Месію. Але часто первосвященики так розлючувалися, що закидали їх камінням або били палицями. Іноді священики переконували римську владу ув'язнити їх. Священики й гадки не мали, що це саме те, чого хотів Господь, адже перебування у в'язниці давало Павлу

можливість свідчити перед царями. Це виконало видіння Ананії, що Павло принесе Христа «перед язичниками», «дітям Ізраїля» та «перед царями». Так, апостол Павло провів багато років у в'язниці, але завдяки цьому він свідчив перед царем Агріппою та двома намісниками — Фестом і Феліксом. *Дії святих апостолів 23:12-35 та 24-26* Під час місіонерських

подорожей Павла та Варнави виникла суперечка щодо язичників. Деякі християни-євреї почали вважати себе кращими за ново навернених язичників, оскільки вони продовжували дотримуватися певних обрядів Закону. Вони хотіли нав'язати ці звичаї своїм братам-язичникам, але Павло чітко й рішуче проповідував, що Закон був скасований, коли Христос помер на хресті. *Кол. 2:14* Він неодноразово говорив християнам-євреям у Єрусалимі, що Закон тримав людей у рабстві, але коли Христос помер, Він звільнив людей від

Дванадцять апостолів Агнца

рабства Закону, якщо вони приймуть Його як свого Спасителя. Живучи за правилами Закону та покладаючись на них, християни відходили від свободи у Христі й поверталися до рабства. *Дії святих апостолів 15*

Як ілюстрацію рабства Закону уявіть собі, що одного дня ви зайшли до магазину й розбили дуже дорогу лампу. Власник магазину сказав: *«Тепер ви мусите працювати дві години на день до кінця свого життя, щоб відшкодувати вартість тієї лампи»*. Одного дня, коли ви працювали й дуже сумували через те, що доведеться працювати до кінця життя, до магазину зайшов добрий чоловік і сказав: *«Я заплачу за лампу, тож вам більше не доведеться працювати»*. Ви були так вдячні цьому чоловікові, що на тиждень перестали працювати. Але наступного тижня ви знову почали працювати! Хіба це не було б нерозумно? Але це дуже схоже на те, що робили християни-євреї. Як і решта людства, народ Ізраїлю перебував у рабстві гріха та смерті. Бог використав народ Ізраїлю, щоб довести, що грішна людина не здатна жити досконалим життям. Він дав їм досконалий Закон, сказавши: *«Якщо ви досконало дотримуватиметеся цього Закону, то житимете, але якщо зробите навіть найменшу помилку, то помрете»*. Вони сказали Богові: *«Усе, що Ти нам накажеш, ми виконаємо»*. Звісно, вони не змогли дотриматися цієї обітниці, тому прийшов Ісус і *досконало* виконав Закон за них. Оскільки Він був досконалим, Він був єдиним, хто міг дотриматися Закону, і, як обіцяв Бог, Йому було дано право жити вічно. Ісус хотів допомогти бідному людству, тому Він пожертвував Своїм досконалим життям, щоб вони могли жити. Тож християни-євреї більше не мусили жити в рабстві Закону, коли прийняли Ісуса як свого Спасителя.

Але що зробили єврейські християни з цією милістю? Вони знову почали виконувати різні обряди, передбачені Законом, кажучи язичникам, що якщо ті не виконуватимуть ці обряди, то не будуть добрими християнами. Навіть апостол Петро та вірний супутник Павла Варнава почали говорити такі речі язичникам. Через підтримку Петра та Варнави в цій помилці деякі християни-євреї почали сумніватися, чи справді Павло був апостолом, наділеним ясною мудрістю від Бога. У Антіохійській церкві, коли апостол Петро почав ставитися до християн-язичників з меншою повагою, ніж до євреїв

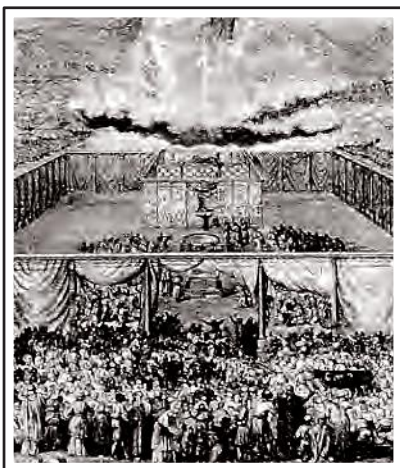
Апостол Павло

християн, апостол Павло дуже розлютився. Павло захищав своє апостольство та істину. Він сказав Петру перед усіма, що це рабство Закону є жахливою помилкою і що Христос виконав усі заповіді Закону, зробивши всіх людей у Христі однаково вільними. Як християни, ми повинні пам'ятати, що ніхто не кращий за іншого. Ми повинні бути люблячими та добрими до всіх, але особливо до дому віри. *Гал. 6:10*

Зрештою, завдяки люблячій ревності апостола Павла щодо всіх Церков, його апостольство знову було повністю визнане його братами-християнами. Було кілька «вовків у овечій шкурі», про яких він продовжував попереджати Церкви, але Бог дозволив цим лжевчителям випробувати братів. Ті, хто справді любив Господа та істину, залишилися вірними Богові й поважали апостола Павла.

Апостоли Петро й Павло разом із Варнавою врегулювали свої розбіжності й знову в злагоді проповідували, що Христос помер, аби визволити рабів смерті. *Дії святих апостолів 15:7–12, 22, 25* Ці два апостоли, ймовірно, відіграли найвизначнішу роль у зміцненні віри ранньої Церкви. Ось чому для апостола Павла було так важливо з'ясувати це питання з апостолом Петром. Важливо, щоб кожен із нас робив усе можливе, аби уникнути помилок, адже вони поширюються, як бур'ян у саду, і заглушають прекрасні квіти. Це урок для сучасних християн: ми повинні цінувати турботу наших старших про збереження істини.

Апостол Павло пролив світло на цю та багато інших важливих істин. Завдяки своїй мудрості щодо Закону Павло показав, як Закон був даний для того, щоб євреї у своїх серцях були готові прийняти Ісуса як Месію. Він був «наставником [вчителем], що вів їх до Христа» (*Гал. 3:24*). Увесь лист до євреїв був

«Дванадцять апостолів Агнця»

написаний як пояснення до Скинії євреїв. Павло показав, як вона та жертви тварин символізували Ісуса, Його Церкву та їхні жертви за людство. Він також показав у цьому та інших листах до Церков, як вибір пасхального ягняти символізував Ісуса, *«Агнця Божого»*. Стільки прекрасних істин, як ці, розуміють сьогодні християни завдяки люблячій вірності апостола Павла всім Церквам.

Ця любляча ревність Павла проявилася в тому, що він залишив усе, аби йти за Ісусом — родину, друзів, багатство, честь, здоров'я та комфорт. Павло ніколи не скаржився на бідність, а просто працював майстром наметів, коли йому потрібні були гроші. *Дії святих апостолів 18:3* Заробивши достатньо, він рушав далі, проповідуючи Божий план любові. Він ніколи не просив грошей у своїх братів, бо знав, що *«...Бог задовольнить усі його потреби згідно зі Своїм багатством у славі через Христа Ісуса»*. І Бог справді забезпечував Павла завдяки щедрості деяких членів ранніх Церков, які надавали йому фінансову допомогу. Павло ніколи не заплутувався у земних справах, бо це відбирало б у нього дорогоцінний час, необхідний для служіння Господу. Павло сказав своїм улюбленим братам у Філіппах: *«Я навчився бути задоволеним у будь-якому становищі, в якому перебуваю»*. *Флп. 4:11–19 та Т. 6:286*

Павло довів своє задоволення й щодо свого фізичного здоров'я. Хоча він вважав своє погане зір *«терням у тілі»* і тричі молився, щоб його усунули, він дійшов висновку, що набагато краще терпіти цю втрату здоров'я, аби отримати уроки смирення та покірності. З цього уроку він також навчився співчуття до інших і більшої покладаності на Божу силу. *2 Кор. 12:7–10 та передруки 2118, 5963 і 4486* Він покладався на Бога, вірячи, що всі його потреби задовольняються і що йому потрібно лише просити, щоб виконалася Божа воля. *Флп. 4:19* Усі християни повинні дійти до цього самого рівня віри та довіри до Божого забезпечення їхніх усіх потреб.

У Святому Письмі описано стільки подій із життя апостола Павла, що про нього написано цілі книги. Один невеликий розділ аж ніяк не може охопити всі події та приклади віри в житті Павла. Апостол Павло

Апостол Павло

сам підсумував свої переживання перед коринфськими братами: *«Оскільки багато хто хвалиться своїми чудовими досягненнями, то й я буду хвалитися, але не собою. Ні, я хвалюся тим, що я витерпів за Христа. Я трудився для Церков і Євангелія більше, ніж будь-хто інший, зазнавши незліченних ударів. Я сидів у в'язниці більше, ніж будь-хто інший. П'ять разів я отримував від євреїв по тридцять дев'ять ударів батогом. Тричі мене били палицями, один раз мене закидали камінням, і тричі я зазнав корабельної аварії. Я зазнавав небезпек від розбійників, від своїх співвітчизників, від язичників і від фальшивих братів. Я служив навіть утомлений і в сильному болю. Часто я голодував і страждав від спраги... І не тільки це, але я постійно дбав про всі Церкви».* 2 Кор. 11:18-31 Апостол Павло не скаржився на жертви, які він приніс заради Христа та Його Церкви. Ні, він радівав, що мав честь робити це заради них. Він хотів, щоб Церкви знали, скільки він витерпів і ще витерпить заради них, бо любив їх. Кол. 1:24 та Дії святих апостолів 20:24

Апостол Павло служив своїм улюбленим братам аж до того моменту, коли зрозумів, що незабаром помре. У нього був дуже близький товариш, Тимофій, якому він написав багато листів із словами підбадьорення. Коли Павлу було близько шістдесяти шести років, його ув'язнив нечестивий римський гонитель Нерон. Павло написав Тимофію, щоб той був сильним і вів добру боротьбу віри, завжди радіючи! Павло сказав: *«Я боровся добру боротьбу, добіг до кінця, зберіг віру»* (2 Тим. 4:7). Незабаром після цих останніх слів апостол Павло був страчений за свою вірність Христу. Історики стверджують, що його обезголовили заради Христа за жорстоким наказом Нерона. *Перевидання 3210*

Від часу навернення апостола Павла й аж до самої смерті він ніколи не переставав служити Господу. Його життя як християнина було одним із найпрекрасніших прикладів самопожертви. Він ніколи не хвалився, якщо це не вказувало безпосередньо на Ісуса та Бога. Він ніколи не славився собою, якщо тільки це не було для того, щоб захистити свою ефективність як апостола. Він був міцним фундаментом для Церкви і справді був одним із найвидатніших прикладів серед *Дванадцяти апостолів Агнця. 2 Тим. 4:7, 8*

Дванадцять апостолів Агнця

Як Ти послав Мене у світ, так і Я послав їх у світ. І за них Я освячую Себе, щоб і вони були освячені через істину. І не тільки за цими Я молюся, але й за тими, хто повірить у Мене через їхнє слово... Ів. 17:18-20

Дванадцять апостолів

Їхня місія триває...

Чи вдалося *Дванадцятьом апостолам* *Агнця* виконати свою місію — проповідувати Царство «аж до кінців землі»? *Дії святих апостолів 1:8* З їхнього прикладу, описаного в Писанні, ми знаємо, що так. Іноді в умовах великих незручностей і страждань, але завжди радіючи цій честі, вони несли послання про те, що Ісус помер за всіх і одного дня принесе миру та вічне життя світові. Дехто вважає, що вічне життя отримують лише ті, хто приймає Ісуса зараз. Але з писань апостола Павла ми знаємо: «*Бог є Спаситель усіх людей, а особливо тих, хто вірує*» (1 Тим. 4:10). Місія апостолів не полягала в тому, щоб повернути весь світ саме зараз. Їх було послано, щоб зібрати народ для Божого імені з усіх куточків землі. Якби місія апостолів полягала в наверненні всього світу, то нам довелося б сказати, що вони зазнали поразки. Але вони не зазнали поразки, бо Ісус сказав їм, що Він прагне лише *невеликої отари* істинних віруючих, які пожертвують усім, включаючи саме життя, щоб одного дня принести обітницю Авраама всім народам землі. «*У тобі, Аврааме, і в твоєму нащадку будуть благословенні всі народи землі*». Бут. 22:16–18, Іс. 26:9 та 1 Тим. 2:6 Хоча Ісус та апостоли добре відомі в усьому світі, сьогодні лише *невелика отара* людей вірить по-справжньому.

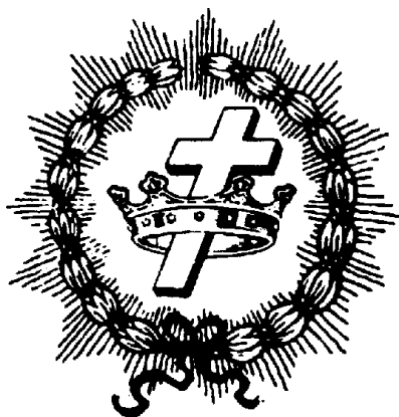
Ісус призначив саме цих дванадцять апостолів особливими *промовцями* Церкви. Це означало, що Він говоритиме до Своїх послідовників через слова Своїх апостолів. Він сказав, що все, що вони проголошуватимуть як істину на землі, буде

Дванадцять апостолів Агнця

на небі. Тому ми повинні поважати те, що вони кажуть у Святому Письмі, як важливіше за будь-яку мирську мудрість людей. Ці дванадцять смиренних чоловіків, зневажені зарозумілими й гордими релігійними правителями, змогли вразити царів і досі залишаються найшанованішими письменниками, що коли-небудь жили. Не завдяки своїй людській величі, а завдяки Святому Духу Божому вони змогли здійснити найбільшу зміну в історії людства — любов до Ісуса та надію в серцях людей на те, що Він їх спасе. Тепер, коли ми краще пізнали різних апостолів, ми можемо зрозуміти, чому Ісус посилав їх проповідувати парами по двоє. Кожен з апостолів мав певні сильні та слабкі сторони. Наприклад, апостол Петро був сміливим і схильним діяти, не обдумавши все до кінця. Його партнером був апостол Андрій, який був обережнішим і лагіднішим за характером. Ісус зміг створити *одного* мудрого й досконалого чоловіка з *двох*

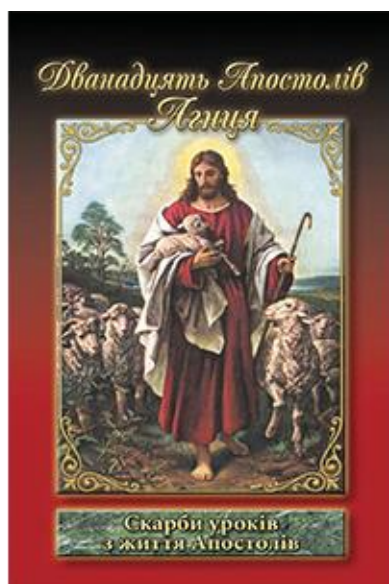
недосконалих людей. *Перевидання 2261:1-2*

Тепер, коли ми більше знаємо про Божі стосунки з апостолами, ми можемо зрозуміти, чому Ісус наказав їм не брати з собою в подорожі зайвих грошей та одягу. Вони мали навчитися цілковито покладатися на те, що *«Бог забезпечить усі їхні потреби згідно зі Своїм багатством у славі через Христа Ісуса»*. *Флп. 4:19* Вони не мали просити додаткових грошей та одягу в різних домівках, які їх приймали. Вони мали сподіватися на Боже провидіння, яке дасть їм гостинне місце для ночівлі, їжу, воду, а за потреби — одяг і гроші. Апостоли саме так і чинили, і завдяки своєму досвіду вони набули повної довіри до Божого провидіння. Існує подібність між дванадцятьма апостолами та дванадцятьма племенами Ізраїлю. Від дванадцяти синів Якова походив весь народ Ізраїлю — Божий обраний народ, відокремлений для Його чудових цілей на землі. Від дванадцяти апостолів Божих походить весь народ *духовного Ізраїлю* — обраний і відокремлений для Його чудових цілей на небі. У небі є новий Єрусалим для духовного Ізраїлю. В Об'явленні 21:14 ми читаємо: *«А стіна міста мала дванадцять фундаментів, і на них були імена дванадцяти апостолів Агнця»*. Дванадцять племен Ізраїлю були подібні до дванадцяти духовних племен тим, що про них дбали під час їхніх мандрівок пустелею. Але на відміну від

Їхня місія триває...

Духовний Ізраїль, на відміну від фізичного Ізраїлю, не засвоїв уроків довіри та послуху. Натомість вони постійно нарікали на Бога за те, що Він не давав їм того, чого вони прагнули. Саме цей дух невдячності очерствив серця євреїв, і вони відкинули можливість стати частиною духовного покликання. Їм слід було прийняти звільнення від тягаря Закону та охоче прийняти свободу у Христі, яку пропонували дванадцять апостолів. Як же ми маємо бути вдячні, якщо прийняли благословення, запропоновані через ці дванадцять стовпів Царства. Через їхнє життя ми можемо побачити, чому Ісус так піклувався про них. Ми бачимо, як їхнє життя змінилося: з простих, іноді грубуватих людей вони перетворилися на особливе творіння Боже. Ми знаємо, що завдяки їхнім випробуванням ми маємо сьогодні Святе Письмо, і можемо вірити в його істинність. А тепер, після другого приходу нашого Господа, ці дванадцять апостолів перебувають на Небі поруч із Господом Ісусом і в присутності Бога: Симон Петро, Андрій, Яків, брат Івана, Іван, Пилип, Натанайл, якого також називали Варфоломієм, Тома, Матвій, Яків Молодший, Юда Тадей, Симон Кананіт і Павло. Ці чудові Божі люди тепер є славними безсмертними духовними істотами, які житимуть вічно. Коли ми читаємо Святе Письмо і слухаємо їхні слова, ми можемо тепер відчувати до них любов і повагу, як ніколи раніше. Це є і завжди будуть *Дванадцять апостолів Агнца* — міцний фундамент для Церкви. Їхня місія триває...

Видано та розповсюджено Асоціацією
дослідників Біблії
Центрального Огайо
P.O. Box 813

Вестервілль, Огайо 43086-0813
888-77-BIBLE

Більше книг та заходів для дітей дивіться на сайті
www.biblestudentkids.com

© 2021